Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (piąta izba w składzie powiększonym)

z dnia 24 maja 2023 r.*

Konkurencja – Rynek danych – Postępowanie administracyjne – Artykuł 18 ust. 3 i art. 24 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 – Żądanie informacji – Wirtualny pokój danych – Obowiązek uzasadnienia – Pewność prawa – Prawo do obrony – Konieczność żądanych informacji – Nadużycie władzy – Prawo do poszanowania życia prywatnego – Proporcjonalność – Zasada dobrej administracji – Tajemnica zawodowa

W sprawie T-451/20

Meta Platforms Ireland Ltd, dawniej Facebook Ireland Ltd, z siedzibą w Dublinie (Irlandia), którą reprezentowali D. Jowell, KC, D. Bailey, barrister, J. Aitken, D. Das, S. Malhi, R. Haria, M. Quayle, solicitors, i T. Oeyen, adwokat,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali G. Conte, C. Urraca Caviedes i C. Sjödin, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Republikę Federalną Niemiec, którą reprezentowała S. Costanzo, w charakterze pełnomocnika,

interwenient,

SĄD (piąta izba w składzie powiększonym),

w składzie podczas narady: S. Papasavvas, prezes, D. Spielmann (sprawozdawca), R. Mastroianni, M. Brkan i I. Gâlea, sędziowie,

sekretarz: I. Kurme, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 1 czerwca 2022 r.,

* Język postępowania: angielski.

wydaje następujący

Wyrok

1 W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca, Meta Platforms Ireland Ltd, dawniej Facebook Ireland Ltd, wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 3011 final z dnia 4 maja 2020 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 i art. 24 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 [sprawa AT.40628 – Praktyki Facebooka dotyczące danych) (zwanej dalej „pierwotną decyzją", zmienioną decyzją Komisji C(2020) 9231 final z dnia 11 grudnia 2020 r. (zwaną dalej „decyzją zmieniającą"), (zwanych dalej łącznie „zaskarżoną decyzją").

I. Okoliczności powstania sporu

2 W dniu 13 marca 2019 r. Komisja Europejska wystosowała do skarżącej żądanie informacji w drodze decyzji podjętej na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1). To żądanie informacji obejmowało ponad 100 odrębnych pytań dotyczących różnych aspektów działalności i oferty produktów skarżącej.

3 Skarżąca odpowiedziała na to żądanie informacji w trzech turach, w dniach 23 kwietnia, 21 maja i 18 czerwca 2019 r. Przedstawione dokumenty zostały zidentyfikowane za pomocą pierwotnego wyszukiwania dokonanego przy użyciu haseł wyszukiwania wybranych przez skarżącą i kontroli znaczenia tych dokumentów dla sprawy dokonanej przez prawników zewnętrznych w stosunku do skarżącej, uprawnionych do wykonywania zawodu prawniczego w Unii Europejskiej.

4 W dniu 30 sierpnia 2019 r. Komisja wystosowała żądanie udzielenia informacji na podstawie art. 18 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003. Żądanie informacji obejmowało 83 odrębne pytania dotyczące Facebook Marketplace, sieci społecznych i dostawców drobnych ogłoszeń online.

5 Skarżąca odpowiedziała na to żądanie informacji w trzech turach, w dniach 30 września, 10 października i 5 listopada 2019 r.

6 W dniu 11 listopada 2019 r. Komisja wydała drugą decyzję na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003. Komisja zażądała od skarżącej, by między innymi dostarczyła szereg dokumentów wewnętrznych spełniających określone kumulatywne kryteria. Zasadniczo zażądanymi dokumentami były dokumenty przygotowane przez określonych przechowawców (custodians) na własny rachunek lub otrzymane przez nich, opatrzonych datą 1 stycznia 2013 r. lub późniejszą aż do dnia tej decyzji, zawierających określone hasła wyszukiwania. W szczególności dwa różne zbiory haseł wyszukiwania miały zostać zastosowane do dwóch zbiorów różnych przechowawców. Dla wszystkich przechowawców hasłami wyszukiwania, których należało użyć, były hasła, które wybrała i zastosowała z własnej inicjatywy sama skarżąca w celu wyszukania i zidentyfikowania dokumentów wewnętrznych podlegających przedłożeniu w odpowiedzi na decyzję z dnia 13 marca 2019 r. Dla drugiej grupy przechowawców hasła wyszukiwania, których należało użyć, zostały opracowane przez Komisję na podstawie, po pierwsze, dokumentów skarżącej i odpowiedzi udzielonych w związku z decyzją z dnia 13 marca 2019 r., a po drugie, pewnych dokumentów wewnętrznych skarżącej opublikowanych w dniu 5 grudnia 2018 r. przez Digital, Culture, Media and Sport Committee (komisję parlamentu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej ds. cyfryzacji, kultury, mediów i sportu, zwaną dalej „komisją DCMS").

7 W piśmie z dnia 20 listopada 2019 r. skarżąca wyraziła swoje obawy co do konieczności, proporcjonalności i uzasadnienia niektórych aspektów decyzji z dnia 11 listopada 2019 r. Między skarżącą i Komisją miała miejsce wymiana korespondencji w celu wycyzelowania haseł wyszukiwania i zmniejszenia liczby zidentyfikowanych dokumentów.

8 W dniu 17 stycznia 2020 r. Komisja przekazała skarżącej zrewidowaną wersję haseł wyszukiwania.

9 W dniu 22 stycznia 2020 r. Komisja poinformowała skarżącą o zamiarze wydania nowej decyzji zawierającej zmienione hasła wyszukiwania.

10 W dniu 4 maja 2020 r. Komisja wydała pierwotną decyzję. Na podstawie art. 1 tej decyzji skarżąca miała dostarczyć Komisji informacje określone w załącznikach I.A, I.B i I.C do wspomnianej decyzji najpóźniej do dnia 15 czerwca 2020 r. Artykuł 2 przewidywał potencjalną okresową karę pieniężną w wysokości 8 mln EUR dziennie w przypadku nieprzekazania kompletnych i dokładnych informacji na podstawie art. 1.

11 W tym samym dniu dyrektor generalny Dyrekcji Generalnej (DG) Komisji ds. Konkurencji wysłał do skarżącej pismo, w którym zaproponował odrębną procedurę do celów przedstawienia dokumentów, które zdaniem skarżącej zawierały tylko informacje osobowe, niemające żadnego związku z jej działalnością handlową. Dokumenty te zostaną włączone do akt sprawy dopiero po ich zbadaniu w wirtualnym pokoju danych.

12 W ramach wymiany korespondencji skarżąca i Komisja przedyskutowały ewentualne szczegółowe zasady korzystania z wirtualnego pokoju danych.

13 Pismem z dnia 12 czerwca 2020 r. Komisja zgodziła się na przedłużenie do dnia 27 lipca 2020 r. terminu wyznaczonego skarżącej na udzielenie odpowiedzi na żądanie informacji zawarte w pierwotnej decyzji.

II. Żądania stron

14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 15 lipca 2020 r. skarżąca wniosła skargę będącą przedmiotem niniejszego postępowania.

15 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji;

– obciążenie Komisji kosztami postępowania i obciążenie Republiki Federalnej Niemiec jej własnymi kosztami.

16 Komisja wnosi do Sądu o:

– uznanie za niedopuszczalne żądania skarżącej mającego na celu stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nie przewiduje on ustanowienia dokładnych i wystarczających gwarancji pozwalających na ochronę praw osób, których

dotyczy przedstawienie pozbawionych znaczenia dla sprawy dokumentów osobowych lub o charakterze prywatnym;

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

17 Republika Federalna Niemiec wnosi o oddalenie skargi i obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

III. Okoliczności faktyczne mające miejsce po wniesieniu skargi

A. Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych

18 W odrębnym piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 15 lipca 2020 r. skarżąca złożyła wniosek o zastosowanie środka tymczasowego.

19 Postanowieniem z dnia 24 lipca 2020 r., Facebook Ireland/Komisja (T-451/20 R, niepublikowanym), wydanym na podstawie art. 157 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem, prezes Sądu zarządził zawieszenie wykonania pierwotnej decyzji do dnia wydania postanowienia kończącego postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych.

20 Postanowieniem z dnia 29 października 2020 r., Facebook Ireland/Komisja (T-451/20 R, niepublikowanym, EU:T:2020:515), prezes Sądu uchylił postanowienie, o którym mowa w pkt 19 powyżej, orzekł, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, i oddalił wniosek o zastosowanie środka tymczasowego w pozostałym zakresie:

„1) Zawiesza się wykonanie art. 1 [pierwotnej] decyzji Komisji w zakresie, w jakim obowiązek w nim określony odnosi się do dokumentów, które nie są związane z działalnością handlową [skarżącej] i które zawierają wrażliwe dane osobowe, oraz w zakresie, w jakim postępowanie, do którego odnosi się pkt 2 decyzji, nie zostało wszczęte.

2) [Skarżąca] zidentyfikuje dokumenty zawierające dane, do których odnosi się pkt 1, i przekaże je Komisji na oddzielnym nośniku elektronicznym. Dokumenty te zostaną następnie umieszczone w wirtualnym pokoju danych, który będzie dostępny tylko dla jak najmniejszej liczby członków zespołu dochodzeniowego w obecności (wirtualnej lub fizycznej) równoważnej liczby pełnomocników prawnych [skarżącej]. Członkowie zespołu dochodzeniowego dokonają przeglądu i selekcji przedmiotowych dokumentów, dając jednocześnie pełnomocnikom prawnym [skarżącej] możliwość ich komentowania przed przekazaniem dokumentów uznanych za istotne dla sprawy do akt. W przypadku braku zgody co do kwalifikacji dokumentu pełnomocnicy prawni [skarżącej] będą mieli prawo do wyjaśnienia przyczyn braku zgody z ich strony. W przypadku utrzymującego się braku porozumienia [skarżąca] będzie mogła zwrócić się do dyrektora ds. informacji, komunikacji i mediów w Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Konkurencji z wnioskiem o arbitraż”.

B. Wydanie decyzji zmieniającej i dostosowanie skargi

21 W dniu 11 grudnia 2020 r. Komisja wydała decyzję zmieniającą, która przewiduje odrębną procedurę do celów przedstawienia dokumentów, które nie są związane z działalnością handlową skarżącej i które zawierają wrażliwe dane osobowe.

22 Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 lutego 2021 r. skarżąca, na podstawie art. 86 regulaminu postępowania, dostosowała skargę, aby uwzględnić wydanie decyzji zmieniającej.

C. Wnioski o zachowanie poufności i pominięcie pewnych danych wobec opinii publicznej oraz interwencja

23 W dniach 15 lipca 2020 r., 7 maja i 10 września 2021 r. skarżąca wniosła, na podstawie art. 66 regulaminu postępowania, o pominięcie pewnych danych wobec opinii publicznej.

24 W pismach z dni 30 października i 27 listopada 2020 r. oraz z dni 8 lutego i 14 maja 2021 r. skarżąca wniosła, na podstawie art. 144 § 2 regulaminu postępowania, o zachowanie poufności pewnych danych wobec Republiki Federalnej Niemiec.

25 Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2020 r. prezes piątej izby Sądu dopuścił interwencję Republiki Federalnej Niemiec i uwzględnił wnioski skarżącej o zachowanie poufności wobec tego państwa.

IV. Co do prawa

26 Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty, z których pierwszy dotyczy braku wystarczająco jasnego przedmiotu dochodzenia, drugi – naruszenia art. 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 1/2003, trzeci – naruszenia prawa do poszanowania życia prywatnego, zasady proporcjonalności i prawa do dobrej administracji, zaś czwarty – naruszenia obowiązku uzasadnienia.

A. W przedmiocie dopuszczalności żądania dotyczącego braku ustanowienia dokładnych i wystarczających gwarancji

27 Komisja kwestionuje dopuszczalność żądania skarżącej mającego na celu stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nie przewiduje on ustanowienia dokładnych i wystarczających gwarancji pozwalających na ochronę praw osób, których dotyczy przedstawienie pozbawionych znaczenia dla sprawy dokumentów osobowych lub o charakterze prywatnym. Utrzymuje ona, że żądanie to nie występowało w skardze kwestionującej pierwotną decyzję oraz że w piśmie dostosowującym skargę nie przedstawiono uzasadnienia w celu wyjaśnienia dodania tego żądania. I tak, w piśmie dostosowującym skargę nie wyjaśniono, w jaki sposób to dodatkowe żądanie miałoby być uzasadnione wydaniem decyzji zmieniającej i dlaczego nie mogło ono zostać sformułowane w skardze kwestionującej pierwotną decyzję.

28 Z orzecznictwa wynika, że żądania stron co do zasady cechują się niezmiennością. Artykuł 86 regulaminu postępowania, dotyczący dostosowania skargi wszczynającej postępowanie, stanowi kodyfikację istniejącego już wcześniej orzecznictwa dotyczącego możliwych odstępstw od tej zasady niezmienności (zob. wyrok z dnia 9 listopada 2017 r., HX/Rada, C-423/16 P, EU:C:2017:848, pkt 18 i przytoczone tam orzecznictwo).

29 Na podstawie art. 86 § 1 regulaminu postępowania, w przypadku gdy akt, o którego stwierdzenie nieważności się wnosi, został zastąpiony lub zmieniony przez inny akt mający ten sam przedmiot, strona skarżąca może, przed zamknięciem ustnego etapu postępowania lub przed podjęciem przez Sąd decyzji o rozstrzygnięciu sprawy z pominięciem ustnego etapu postępowania, dostosować skargę w celu uwzględnienia tej nowej okoliczności.

30 Aby strona skarżąca mogła dostosować w trakcie postępowania swoje pierwotne żądania, w każdym wypadku konieczne jest, by czyniąc to, nie zmieniła ona charakteru skargi (zob. podobnie wyrok z dnia 13 czerwca 2012 r., Insula/Komisja, T-246/09, niepublikowany, EU:T:2012:287, pkt 103 i przytoczone tam orzecznictwo).

31 Prawdą jest, że w niniejszej sprawie żądanie skarżącej mające na celu stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nie przewiduje on ustanowienia dokładnych i wystarczających gwarancji pozwalających na ochronę praw osób, których dotyczy przedstawienie pozbawionych znaczenia dla sprawy dokumentów osobowych lub o charakterze prywatnym, nie figuruje jako takie w skardze wszczynającej postępowanie i występuje wprost dopiero w piśmie dostosowującym skargę.

32 Należy jednak zauważyć, że Komisja nie kwestionuje okoliczności, iż pismo dostosowujące skargę spełnia ponadto warunki przewidziane w art. 86 regulaminu postępowania w jego wykładni dokonanej w orzecznictwie, o którym mowa w pkt 30 powyżej.

33 W tym względzie należy stwierdzić, że żądanie to – mające na celu stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nie przewiduje on ustanowienia dokładnych i wystarczających gwarancji – wchodzi w zakres żądania stwierdzenia nieważności art. 1 przedstawionego tytułem ewentualnym w skardze.

34 Ponadto należy stwierdzić, że art. 86 regulaminu postępowania nie nakłada na skarżącą obowiązku konkretnego wyjaśnienia powodów, dla których, po pierwsze, postanowiła ona sformułować żądanie niefigurujące jako takie w skardze, a po drugie, nie mogła sformułować tego żądania w skardze wszczynającej postępowanie, skierowanej przeciwko pierwotnej decyzji.

35 Wynika stąd, że nie należy uwzględnić zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję mającego na celu zakwestionowanie dopuszczalności żądania skarżącej przypomnianego w pkt 27 powyżej.

B. Co do istoty

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego niewystarczająco jasnego przedmiotu dochodzenia

36 Skarżąca zarzuca Komisji, że naruszyła zasadę pewności prawa, ogólny obowiązek uzasadnienia, który ciąży na niej na podstawie art. 296 TFUE, szczególny obowiązek uzasadnienia, który spoczywa na niej na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, oraz przysługujące skarżącej prawo do obrony i prawo do dobrej administracji, ponieważ nie określiła w wystarczająco jasnych i spójnych słowach przedmiotu i zakresu swojego dochodzenia.

a) W przedmiocie naruszenia obowiązku uzasadnienia

37 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie aktów wydawanych przez instytucje Unii, jakiego wymaga art. 296 TFUE, powinno być dostosowane do charakteru danego aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny tok rozumowania instytucji, która wydała akt, tak aby umożliwić zainteresowanym zaznajomienie się z podstawą rozstrzygnięcia, a właściwemu sądowi dokonanie jego kontroli. Wymóg uzasadnienia należy oceniać w świetle okoliczności danego przypadku, w szczególności treści aktu, charakteru podniesionych zarzutów, a także interesu, jaki w uzyskaniu wyjaśnień mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 296 TFUE, winna opierać się nie tylko na jego brzmieniu, ale także uwzględniać jego kontekst, jak również całość przepisów prawa regulującego daną dziedzinę (zob. wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 16 i przytoczone tam orzecznictwo).

38 W szczególności w odniesieniu do uzasadnienia decyzji w sprawie żądania informacji należy przypomnieć, że art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 definiuje jego zasadnicze elementy. Przepis ten przewiduje, co następuje:

„Jeżeli Komisja wzywa przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw do dostarczenia informacji w drodze decyzji, podaje podstawę prawną i cel żądania, określa zakres żądanych informacji i ustala termin, w którym należy je dostarczyć. Komisja poucza o karach przewidzianych w art. 23 oraz poucza lub nakłada kary przewidziane w art. 24. Komisja poucza również o prawie do wniesienia odwołania od decyzji do Trybunału Sprawiedliwości”.

39 Ten szczególny obowiązek uzasadnienia stanowi podstawowy wymóg nie tylko dla ukazania uzasadnionego charakteru żądania informacji, lecz również aby wskazać przedsiębiorstwom, których dotyczy postępowanie, zakres ich obowiązku współpracy, respektując równocześnie ich prawo do obrony (zob. wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo).

40 Obowiązek wskazania „celu żądania” oznacza, że Komisja powinna wskazać w żądaniu przedmiot swojego dochodzenia, a zatem określić zarzucane podmiotom naruszenie reguł konkurencji (zob. wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo).

41 W tym względzie Komisja nie ma obowiązku przekazania adresatowi decyzji w sprawie żądania informacji – wszystkich informacji, jakie posiada na temat domniemanych naruszeń, ani dokonania ścisłej kwalifikacji prawnej tych naruszeń, ma ona jednak obowiązek jasno wskazać podejrzenia, jakie zamierza zweryfikować (zob. wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 21 i przytoczone tam orzecznictwo).

42 Taki obowiązek tłumaczy się w szczególności poprzez okoliczność, że – jak wynika to z art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 i z motywu 23 tego aktu – w celu wypełnienia obowiązków wyznaczonych tym rozporządzeniem Komisja może, występując ze zwykłym żądaniem lub w drodze decyzji, zwrócić się do przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw o dostarczenie „wszelkich koniecznych informacji" (wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 22).

43 Wynika z tego, że Komisja może wymagać jedynie przekazania informacji mogących pozwolić jej zweryfikować swoje podejrzenia dotyczące popełnienia naruszenia, które uzasadniają prowadzenie dochodzenia i zostały wskazane w żądaniu informacji (zob. podobnie wyroki: z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 23; z dnia 28 kwietnia 2010 r., Amann & Söhne i Cousin Filterie/Komisja, T-446/05, EU:T:2010:165, pkt 333 i przytoczone tam orzecznictwo).

44 Tymczasem, skoro niezbędny charakter informacji należy oceniać w odniesieniu do celu wskazanego w żądaniu informacji, cel ten należy wskazać z dostateczną precyzją, w braku czego byłoby niemożliwe ustalenie, czy informacja jest konieczna, a sąd Unii nie mógłby dokonać swojej kontroli (zob. wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).

45 Wystarczający charakter uzasadnienia decyzji, która została zaskarżona, zależy zatem od kwestii, czy domniemania naruszenia, które Komisja zamierza zweryfikować, są określone dostatecznie jasno (zob. podobnie wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 25).

46 Przy dokonywaniu oceny zakresu obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do decyzji w sprawie żądania informacji na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 należy także uwzględnić etap dochodzenia, na którym taka decyzja zostaje wydana, oraz okoliczność, że Komisja dysponowała już bądź nie dysponowała pewnymi informacjami na temat domniemanych naruszeń (zob. podobnie wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 39; opinia rzecznika generalnego N. Wahla w sprawie HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2015:694, pkt 50).

47 W niniejszym przypadku z samego tytułu zaskarżonej decyzji wynika, że została ona wydana na podstawie art. 18 ust. 3 i art. 24 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 1/2003.

48 W motywie 1 zaskarżonej decyzji Komisja wspomniała, że prowadziła dochodzenie w przedmiocie zachowania grupy Facebook dotyczącego, po pierwsze, wykorzystywania przez nią danych, a po drugie, portalu społecznościowego Facebook w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG).

49 W motywie 3 tej decyzji Komisja stwierdziła, co następuje:

„Komisja koncentruje swoje dochodzenie na użytku, jaki Facebook czyni z danych, jak wskazują to określone dokumenty wewnętrzne Facebooka opublikowane w dniach 5 grudnia 2018 r. i 18 lutego 2019 r. przez [komisję DCMS]. Wspomniane wyżej dokumenty wewnętrzne Facebooka pochodzą z lat 2012–2015. Niektóre z tych dokumentów zdają odnosić się do dyskusji wewnętrznych Facebooka, strategii handlowych lub zachowań dotyczących dostępu do danych Facebooka, dostępu do funkcji Facebooka i strategii monetyzacji danych, w tym możliwości przyznania osobom trzecim dostępu do danych lub funkcji Facebooka w zamian za różnego rodzaju świadczenia wzajemne i na różnych warunkach. Inne dokumenty ilustrują – jak się zdaje – użytek, jaki Facebook czyni z aplikacji Onavo, aby uzyskać dane o wartości handlowej na temat konkurencyjnych usług”.

50 Tym samym Komisja wskazała, że koncentruje swoje dochodzenie na wykorzystywaniu danych przez skarżącą, o jakim świadczą niektóre dokumenty wewnętrzne skarżącej, które zostały podane do publicznej wiadomości przez komisję DCMS i których treść opisała ona pokrótce. Wskazała ona również, że inne dokumenty zdają się ilustrować użytek, jaki skarżąca czyni z aplikacji Onavo, aby uzyskać dane o wartości handlowej na temat konkurencyjnych usług.

51 W motywie 4 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, co następuje:

„Na podstawie tych dokumentów zdaje się, że Facebook stosował lub stosuje (i) umowy o udostępnianiu danych na warunkach, które zwiększają przepływ danych między Facebookiem i osobami trzecimi, wzmacniając tym samym pozycję rynkową Facebooka na ewentualnym rynku danych lub tworząc bariery wejścia dzięki akumulacji danych; (ii) praktyki dotyczące korzystania z produktów Facebook (obejmujące w szczególności aplikację Onavo, aplikację Facebook Research i Facebook Business Tools), aby uzyskać dane o wartości handlowej na temat konkurencyjnych usług, wykluczając tym samym potencjalnych konkurentów i tworząc bariery wejścia na ewentualne rynki usług związanych z siecią społeczną lub innych usług cyfrowych, oraz (iii) potencjalnie dyskryminacyjne praktyki ograniczające dostęp do danych, funkcji i interfejsów programowania aplikacji (API) Facebooka lub innych narzędzi w zależności od ewentualnego zakwalifikowania osób trzecich jako konkurentów, wykluczając tym samym potencjalnych konkurentów i tworząc bariery wejścia na ewentualne rynki usług związanych z siecią społeczną lub innych usług cyfrowych”.

52 W motywie 5 zaskarżonej decyzji Komisja zauważyła, co następuje:

„Komisja uważa również na podstawie dostępnych publicznie informacji, że mogły mieć miejsce przypadki, w których Facebook zablokował odesłania do konkurencyjnych aplikacji lub stron [internetowych] w pakiecie Facebook, wykluczając tym samym potencjalnych konkurentów i tworząc bariery wejścia na ewentualne rynki usług związanych z siecią społeczną lub innych usług cyfrowych. Ponadto, opierając się na dostępnych publicznie informacjach, Komisja stoi na stanowisku, że zapowiedziany przez Facebooka projekt połączenia jego różnych platform komunikacyjnych (to jest WhatsApp, Instagram i Facebook Messenger) może wzmocnić jego pozycję jako dostawcy usług łączności dla konsumentów, prowadząc do wykluczenia potencjalnych konkurentów”.

53 W motywie 6 zaskarżonej decyzji Komisja uznała, co następuje:

„Jeżeli istnienie takich zachowań zostanie potwierdzone, mogą one stanowić naruszenie lub kilka naruszeń art. 101 lub 102 [TFUE] i art. 53 lub 54 [p]orozumienia o EOG”.

54 W pierwszej kolejności należy zbadać argument skarżącej dotyczący niejednoznaczności przedmiotu dochodzenia Komisji.

1) W przedmiocie określenia przedmiotu dochodzenia Komisji

55 Skarżąca uważa zasadniczo, że zaskarżona decyzja jest uzasadniona w niejednoznaczny sposób, gdyż motywy 1–3 tej decyzji sugerują, iż przedmiot dochodzenia Komisji obejmuje wszystkie praktyki związane z wykorzystywaniem danych, podczas gdy motywy 4 i 5 tej decyzji zawierają niewyczerpujące przykłady wykorzystania danych i praktyk, o które Komisja ją podejrzewa. Dodaje, że w zaskarżonej decyzji nie opisano żadnego naruszenia, które można by powiązać z prawem konkurencji, oraz że decyzja ta zdaje się upoważniać Komisję do przeprowadzenia ogólnego i nieograniczonego audytu całości jej działalności. Wobec tego dochodzenie Komisji przypomina „wyławianie informacji” i skarżąca nie jest w stanie znać zakresu swoich praw i obowiązków, zaś Sąd nie jest w stanie ocenić, czy rozpatrywane żądanie informacji jest uzasadnione, a żądane informacje konieczne.

56 Komisja i Republika Federalna Niemiec kwestionują argumenty skarżącej.

57 Podobnie jak Komisja należy zauważyć, że motywy 1 i 3 zaskarżonej decyzji mają zasadniczo wprowadzający cel. A zatem w motywie 1 zidentyfikowano podmioty, których dotyczy dochodzenie, czyli Facebook Inc. i wszystkie spółki należące do jej grupy, w tym w szczególności WhatsApp Inc., Instagram LLC, Facebook Israel Ltd i Onavo Inc., jak również dziedzinę, w zakres której wchodzą zachowania będące przedmiotem dochodzenia, czyli wykorzystywanie danych, usługi będące przedmiotem dochodzenia, czyli portal społecznościowy Facebook, oraz badany zasięg geograficzny, czyli EOG.

58 Jeśli chodzi o motyw 3 zaskarżonej decyzji, Komisja zidentyfikowała w nim dokumenty, na podstawie których zdecydowała wszcząć dochodzenie w przedmiocie wykorzystywania danych przez skarżącą.

59 W motywach 4 i 5 zaskarżonej decyzji Komisja wyliczyła praktyki, o które podejrzewała skarżącą na podstawie dokumentów zidentyfikowanych w motywie 3 tej decyzji, i w przedmiocie których zamierzała prowadzić dochodzenie.

60 W motywie 6 zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że „takie zachowania” mogą stanowić naruszenie lub kilka naruszeń art. 101 lub 102 [TFUE] oraz art. 53 i 54 porozumienia EOG. Postępując w ten sposób, instytucja ta niechybnie odniosła się do praktyk zidentyfikowanych w motywach 4 i 5 tej decyzji.

61 W tym względzie należy zauważyć, że – jak czyni to sama Komisja – praktyki wymienione w motywach 4 i 5 zaskarżonej decyzji zostały wyliczone w sposób niewyczerpujący. Za pomocą tego wyliczenia Komisja wskazała jasno podejrzenia, jakie miała zamiar zweryfikować, zidentyfikowała domniemane naruszenia reguł konkurencji i, tym samym, określiła przedmiot swojego dochodzenia w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 40 i 41 powyżej.

62 W konsekwencji takie uzasadnienie czyni zadość obowiązkowi wskazania celu żądania informacji w rozumieniu art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003.

63 W tym względzie należy stwierdzić, że inne interpretacje przywołane przez skarżącą mające na celu uznanie praktyk, o których mowa w motywach 4 i 5 zaskarżonej decyzji, za „niewyczerpujące przykłady" lub „bardziej szczegółowe praktyki" wykorzystywania danych, prowadziłyby do zinterpretowania przedmiotu dochodzenia Komisji w przesadnie szeroki sposób, niezgodny z orzecznictwem przypomnianym w pkt 40 i 41 powyżej.

64 Tymczasem z utrwalonego orzecznictwa wynika, że akt prawa wtórnego Unii należy interpretować w miarę możliwości w ten sposób, aby był on zgodny z postanowieniami traktatu i zasadami ogólnymi prawa Unii (wyroki: z dnia 4 października 2007 r., Schutzverband der Spirituosen-Industrie, C-457/05, EU:C:2007:576, pkt 22; z dnia 10 lipca 2008 r., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, pkt 174; z dnia 25 listopada 2009 r., Niemcy/Komisja, T-376/07, EU:T:2009:467, pkt 22).

65 W tych okolicznościach skarżąca niesłusznie utrzymuje, że przedmiot dochodzenia Komisji jest niejednoznaczny, gdyż obejmuje wszystkie praktyki wiążące się z wykorzystywaniem przez nią danych.

2) W przedmiocie opisu zarzucanych zachowań

66 Skarżąca twierdzi, że nawet gdyby założyć, iż przedmiot dochodzenia Komisji należy rozumieć jako ściśle ograniczony do praktyk wymienionych w motywach 4 i 5 zaskarżonej decyzji, w decyzji tej nie opisano w wystarczająco dokładny sposób pewnych istotnych elementów naruszeń podejrzewanych przez Komisję.

67 Po pierwsze, skarżąca utrzymuje, że w zaskarżonej decyzji Komisja nie sprecyzowała rodzajów działalności lub produktów, których mogły dotyczyć umowy o udostępnianiu danych wskazane w motywie 4 ppkt (i) tej decyzji, ani dyskryminacyjnych praktyk ograniczających dostęp do danych, funkcji i interfejsów programowania jej aplikacji lub do innych narzędzi, o których mowa w motywie 4 ppkt (iii) owej decyzji. Po drugie, Komisja nie zidentyfikowała konkurenta lub konkurentów, którzy mogli zostać poszkodowani wskutek dyskryminacyjnych praktyk wymienionych w motywie 4 ppkt (ii) zaskarżonej decyzji, podejrzewanej blokady odesłań do reklam lub stron internetowych konkurentów oraz wskutek tymczasowego planu połączenia różnych platform komunikacyjnych skarżącej, o których mowa w motywie 5 zaskarżonej decyzji. Po trzecie, uczynione w motywach 4 i 5 tej decyzji odesłania do wykluczenia potencjalnych konkurentów i stworzenia barier wejścia na rynek są tak ogólnikowe, że nie określają charakteru zachowania będącego przedmiotem podejrzeń Komisji. Ponadto w braku ustalenia rodzaju lub źródeł wykluczenia bądź domniemanych barier nie jest możliwe odróżnienie antykonkurencyjnego wykluczenia od konkurencji pozacenowej prowadzącej do wykluczenia mniej efektywnych konkurentów.

68 Zdaniem skarżącej z tych niedokładności wynika niemożność ustalenia, czy Komisja mogła rozsądnie przypuszczać, że niektóre z dokumentów, do których odnosi się zaskarżona decyzja, pomogą jej potwierdzić rzeczywistość praktyk wskazanych w motywach 4 i 5 tej decyzji. Tytułem przykładu skarżąca odwołuje się do trzech dokumentów, których przedstawienia zażądała Komisja, oraz do haseł wyszukiwania wskazanych w zaskarżonej decyzji, chociaż treść tych dokumentów jest bez znaczenia dla weryfikacji istnienia praktyk wymienionych w motywach 4 i 5

przedmiotowej decyzji, zaś odnośne hasła wyszukiwania nie mają wiarygodnego związku ze wspomnianymi praktykami. Skarżąca nie jest również w stanie przedstawić skutecznie swojego stanowiska Komisji i w istocie musi zgadywać, co jest jej zarzucane.

69 Komisja i Republika Federalna Niemiec kwestionują argumenty skarżącej.

70 Należy zbadać, czy w świetle kontekstu wydania zaskarżonej decyzji i etapu dochodzenia, na którym decyzja ta została wydana, uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest zgodne z orzecznictwem przypomnianym w pkt 37–46 powyżej.

71 W motywie 4 zaskarżonej decyzji Komisja opisała praktyki, o które podejrzewała skarżącą, jak również produkty lub usługi, do których odnosiły się ewentualnie te praktyki. Wymieniła w nim, po pierwsze, umowy o udostępnianiu danych, które jej zdaniem wzmocnią pozycję rynkową skarżącej na ewentualnym rynku danych lub stworzą bariery wejścia na taki rynek, po drugie, praktyki dotyczące wykorzystywania przez nią produktów Onavo, Facebook Research i Facebook Business Tools w celu uzyskania danych o wartości handlowej na temat konkurencyjnych usług i, po trzecie, potencjalnie dyskryminacyjne praktyki ograniczające dostęp konkurentów do danych, funkcji i interfejsów programowania aplikacji skarżącej. W odniesieniu do dwóch ostatnich rodzajów praktyk instytucja ta uściśliła, że mogą one skutkować wykluczeniem potencjalnych konkurentów lub stworzeniem przeszkód w wejściu na ewentualne rynki usług dotyczących sieci społecznościowej i innych usług cyfrowych.

72 W motywie 5 zaskarżonej decyzji Komisja wspomniała, że mogły mieć miejsce przypadki, w których skarżąca zablokowała – w niektórych ze swoich aplikacji – odesłania do aplikacji lub stron internetowych konkurentów, wykluczając tym samym potencjalnych konkurentów i stwarzając przeszkody w wejściu na ewentualne rynki usług dotyczących sieci społecznościowej i innych usług cyfrowych. Komisja dodała, że projekt skarżącej mający na celu połączenie jej różnych platform komunikacyjnych, to jest WhatsApp, Instagram i Facebook Messenger, może wzmocnić jej pozycję jako dostawcy usług łączności dla konsumentów, prowadząc do wykluczenia potencjalnych konkurentów.

73 Należy uznać, że treść motywów 4 i 5 zaskarżonej decyzji stanowi jasny i jednoznaczny opis przedmiotu lub celu praktyk, o które Komisja podejrzewa skarżącą, jak również produktów lub usług skarżącej, do których odnoszą się ewentualnie te praktyki. Takie informacje pozwalają również ustalić z dostateczną dokładnością produkty, których dotyczy dochodzenie, i podejrzenia naruszeń, które uzasadniają wydanie tej decyzji.

74 Ponadto należy zauważyć, że Komisja wydała zaskarżoną decyzję co prawda około rok po pierwszej decyzji w sprawie żądania informacji, wydanej w dniu 13 marca 2019 r., i w następstwie wymiany korespondencji ze skarżącą, przypomnianej w pkt 3–9 powyżej, w ramach której skarżąca dostarczyła jej pewną ilość informacji do celów jej dochodzenia. Zaskarżona decyzja została jednak wydana w ramach etapu wstępnego dochodzenia w postępowaniu administracyjnym na podstawie rozporządzenia nr 1/2003, mającego umożliwić Komisji zebranie wszystkich istotnych informacji potwierdzających – lub nie – istnienie naruszenia reguł konkurencji oraz zajęcie wstępnego stanowiska w przedmiocie kierunku, jak i dalszego rozwoju postępowania (zob. podobnie wyrok z dnia 29 września 2011 r., Elf Aquitaine/Komisja, C-521/09 P, EU:C:2011:620, pkt 113 i przytoczone tam orzecznictwo).

75 W świetle tych okoliczności należy uznać, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji pozwala, z jednej strony, skarżącej na zweryfikowanie, czy żądane informacje są konieczne do celów dochodzenia, a z drugiej strony pozwala ono sądowi Unii na przeprowadzenie kontroli. Należy stąd wywnioskować, że zaskarżona decyzja jest wystarczająco uzasadniona.

76 Powyższego wniosku nie podważają argumenty skarżącej, o których mowa w pkt 67 powyżej.

77 W świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 41 powyżej w zaskarżonej decyzji Komisja była bowiem zobowiązana wskazać jasno podejrzenia, które zamierzała zweryfikować, ale nie była ona zobowiązana przekazać skarżącej wszystkich informacji, którymi dysponowała na temat domniemanych naruszeń, ani dokonać ścisłej kwalifikacji prawnej tych naruszeń.

78 Wobec powyższego wbrew temu, co utrzymuje skarżąca, obowiązek uzasadnienia spoczywający na Komisji w niniejszym przypadku nie wymagał – na etapie, na którym została wydana zaskarżona decyzja – bardziej dokładnej wzmianki o rodzajach działalności i produktach skarżącej, do których mogły się odnosić praktyki wskazane w motywie 4 ppkt (i)–(iii) zaskarżonej decyzji, dokładniejszej identyfikacji potencjalnych konkurentów poszkodowanych wskutek praktyk wskazanych w motywie 4 ppkt (ii) i w motywie 5 tej decyzji ani dodatkowych uściśleń co do wykluczenia potencjalnych konkurentów i stworzenia barier wejścia na rynek.

79 Ponadto w motywie 1 zaskarżonej decyzji Komisja określiła zakres geograficzny swojego dochodzenia, czyli EOG, i jego zakres przedmiotowy, czyli wykorzystywanie danych przez skarżącą oraz jej portalu społecznościowego. Jak słusznie wskazała Komisja, sam fakt, że dochodzenie odnosi się do licznych rodzajów działalności oraz że zakres geograficzny tego dochodzenia jest szeroki, nie może być uznawany jako taki za wskazówkę co do pobieżnego uzasadnienia.

80 W związku z powyższym należy uznać, że domniemane niedokładności krytykowane przez skarżącą nie mogły jej zaszkodzić w zrozumieniu celu i przedmiotu dochodzenia oraz podejrzeń naruszeń, w odniesieniu do których Komisja zamierzała prowadzić dochodzenie, ani uniemożliwić Sądowi przeprowadzenie kontroli.

81 Wreszcie, jeśli chodzi o argumenty oparte na przykładach dokumentów i haseł wyszukiwania, wymienionych przez skarżącą, które w jej opinii nie były istotne dla weryfikacji istnienia praktyk wymienionych w motywach 4 i 5 zaskarżonej decyzji, w rzeczywistości mają one na celu zakwestionowanie konieczności tych dokumentów i haseł wyszukiwania dla dochodzenia. Argumenty mające na celu zakwestionowanie konieczności żądanych informacji wchodzą w zakres materialnej legalności zaskarżonej decyzji i nie mogą zostać uwzględnione w ramach badania zarzutu dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia (zob. podobnie wyrok z dnia 9 kwietnia 2019 r., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja, T-371/17, niepublikowany, EU:T:2019:232, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo). Argumenty te zostaną zatem przeanalizowane w ramach badania zarzutu drugiego.

82 W świetle powyższych rozważań skarżąca niesłusznie powołuje się na naruszenie obowiązku uzasadnienia, przewidzianego w art. 296 TFUE i art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, jeśli chodzi o przedmiot dochodzenia Komisji i opis praktyk, których istnienie zamierza ona zweryfikować w ramach swojego dochodzenia.

b) W przedmiocie naruszenia zasady pewności prawa, prawa do obrony i prawa do dobrej administracji

83 Jeśli chodzi o zarzuty szczegółowe dotyczące naruszenia zasady pewności prawa, prawa do obrony i prawa do dobrej administracji, należy stwierdzić, że skarżąca nie wysunęła żadnego samodzielnego argumentu na ich poparcie, odrębnego od argumentów podniesionych na poparcie argumentu dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia. Te zarzuty szczegółowe należy zatem oddalić.

84 Z powyższych rozważań wynika, że zarzut pierwszy należy oddalić w całości.

2. W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do określenia haseł wyszukiwania wymienionych w zaskarżonej decyzji i sposobu postępowania z dokumentami nieistotnymi dla dochodzenia

85 Skarżąca zarzuca Komisji, że naruszyła obowiązek uzasadnienia w odniesieniu, po pierwsze, do określenia haseł wyszukiwania wymienionych w zaskarżonej decyzji i, po drugie, do sposobu postępowania z dokumentami nieistotnymi dla dochodzenia i przedstawionymi w wykonaniu zaskarżonej decyzji.

a) W przedmiocie odpowiedniości haseł wyszukiwania

86 Skarżąca utrzymuje, że Komisja nie wyjaśniła, w jaki sposób i dlaczego uznała, iż hasła wyszukiwania, o których zastosowanie się zwróciła, pozwalają zidentyfikować tylko dokumenty istotne dla jej dochodzenia, umożliwiające jej ustalenie, czy podejrzewane przez nią naruszenia zostały popełnione.

87 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

88 Jak wynika z pkt 57–82 powyżej, zaskarżona decyzja jest wystarczająco uzasadniona w odniesieniu do przedmiotu dochodzenia Komisji, opisu praktyk, których istnienie zamierzała ona zweryfikować w ramach swojego dochodzenia, i konieczności żądanych informacji.

89 W świetle przepisów i orzecznictwa przypomnianych w pkt 37–46 powyżej, które wyznaczają zakres obowiązku uzasadnienia decyzji w sprawie żądania informacji, obowiązek ten nie sięga tak daleko, by od Komisji można było wymagać przedstawienia w odniesieniu do każdej żądanej informacji lub, jak w niniejszym przypadku, każdego hasła wyszukiwania, o którego zastosowanie się zwrócono, szczegółowego uzasadnienia powodów, dla których uważa ona, że informacja ta lub to hasło wyszukiwania, po pierwsze, są konieczne dla jej dochodzenia, a po drugie, zawierają lub pozwalają zidentyfikować tylko informacje istotne dla tego dochodzenia.

90 Wymaganie od Komisji takiego uzasadnienia wykraczałoby także poza obowiązki, wymienione w pkt 110–114 poniżej, ciążące na niej w świetle zasady konieczności. W szczególności wymóg istnienia związku między żądaniem informacji a podejrzewanym naruszeniem jest spełniony, jeżeli w dniu wystąpienia z żądaniem Komisja może racjonalnie zakładać, że informacje te są tego rodzaju, że mogą pomóc jej w ustaleniu istnienia tego naruszenia. Od Komisji nie można wymagać pewności w tym względzie.

91 Ponadto, jak wynika z pkt 37 powyżej, poszanowanie obowiązku uzasadnienia należy oceniać w świetle nie tylko jego brzmienia, ale także jego kontekstu.

92 W tym względzie, jak przypomniano w pkt 74 powyżej, zaskarżona decyzja została wydana w ramach etapu wstępnego dochodzenia w postępowaniu administracyjnym na podstawie rozporządzenia nr 1/2003, mającego umożliwić Komisji zebranie wszystkich istotnych informacji potwierdzających – lub nie – istnienie naruszenia reguł konkurencji oraz zajęcie wstępnego stanowiska w przedmiocie kierunku, jak i dalszego rozwoju postępowania.

93 W szczególności żądanie informacji, takie jak zaskarżona decyzja, ma jedynie na celu umożliwienie Komisji zebrania informacji i dokumentacji koniecznych dla weryfikacji rzeczywistości i określonego zakresu stanu faktycznego i prawnego (wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 37).

94 Ponadto zaskarżona decyzja została wydana w następstwie wymiany korespondencji między skarżącą a Komisją, w ramach której to wymiany między innymi sama skarżąca zidentyfikowała niektóre hasła wyszukiwania mogące być istotne w celu dostarczenia Komisji informacji, które instytucja ta chciała uzyskać. A zatem w szczególności w załączniku I.C do zaskarżonej decyzji wskazano określone hasła wyszukiwania jako hasła, które zostały zidentyfikowane przez skarżącą w odpowiedzi na żądanie informacji skierowane przez Komisję w dniu 13 marca 2019 r. Ponadto z motywu 15 zaskarżonej decyzji, który dotyczy decyzji w sprawie żądania informacji z dnia 11 listopada 2019 r., cofniętej później przez Komisję, wynika, że instytucja ta opracowała listę haseł wyszukiwania, o których zastosowanie się zwróciła na podstawie odpowiedzi udzielonej przez skarżącą na żądanie informacji z dnia 13 marca 2019 r. oraz na podstawie dokumentów wewnętrznych skarżącej, które zostały podane do publicznej wiadomości przez komisję DCMS. Bezsporne jest, że hasła wyszukiwania figurujące w zaskarżonej decyzji figurowały także w decyzji z dnia 11 listopada 2019 r.

95 W świetle powyższego skarżąca nie może się skutecznie powoływać na naruszenie obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do odpowiedniości haseł wyszukiwania figurujących w zaskarżonej decyzji.

b) W przedmiocie sposobu postępowania z dokumentami nieistotnymi

96 Skarżąca zarzuca Komisji, że nie uzasadniła w pierwotnej decyzji swej odmowy wyrażenia zgody na kontrolę istotności dokumentów zidentyfikowanych w wyniku zastosowania haseł wyszukiwania. W szczególności, po pierwsze, Komisja nie wyjaśniła, dlaczego nie można było pozwolić skarżącej na odmówienie przedstawienia określonych dokumentów, nawet jeżeli jej adwokaci zewnętrzni i uprawnieni do wykonywania zawodu prawniczego w Unii uznali, że dokumenty te są oczywiście nieistotne. Po drugie, instytucja ta nie wyjaśniła powodów, dla których dokumenty zawierające informacje poufne wymienione w ramach komunikacji między adwokatem i jego klientem nie miały jej zostać przekazane, podczas gdy dokumenty zawierające dane osobowe mogły jej zostać przekazane. W tym względzie skarżąca utrzymuje, że z uwagi na okoliczność, iż w pierwotnej decyzji nałożono na nią obowiązek dostarczenia informacji zawierających dane osobowe, musiała ona przewidzieć odpowiednie i wystarczające gwarancje w celu ochrony tych informacji. Tymczasem Komisja nie uzasadniła swojej odmowy udzielenia takich gwarancji.

97 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

98 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że art. 1 pierwotnej decyzji przewiduje, że skarżąca dostarczy Komisji dokumenty wskazane w załącznikach I.A, I.B i I.C do tej decyzji. W art. 3 decyzji zmieniającej Komisja przyjęła szczególną procedurę w odniesieniu do dokumentów, które miały zostać przedstawione przez skarżącą na podstawie zaskarżonej decyzji, lecz które nie miały związku z jej działalnością handlową i które zawierały wrażliwe dane osobowe.

99 Ponadto w dniu 8 lutego 2021 r. skarżąca, na podstawie art. 86 regulaminu postępowania, dostosowała skargę, aby uwzględnić wydanie decyzji zmieniającej. Wobec tego i mając na uwadze żądania przypomniane w pkt 15 powyżej, przedmiotem skargi skarżącej jest żądanie stwierdzenia nieważności pierwotnej decyzji, w brzmieniu nadanym decyzją zmieniającą.

100 W niniejszym przypadku Sąd nie może orzec w przedmiocie zgodności z prawem pierwotnej decyzji bez uwzględnienia zmian wynikających z decyzji zmieniającej.

101 Otóż skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim osoba ta ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Interes ten zakłada, że stwierdzenie nieważności tego aktu może samo w sobie wywołać skutki prawne i że w wyniku skargi strona skarżąca będzie mogła uzyskać jakąś korzyść (wyrok z dnia 17 września 2015 r., Mory i in./Komisja, C-33/14 P, EU:C:2015:609, pkt 55). Analogicznie to samo odnosi się do interesu w podniesieniu zarzutu (wyrok z dnia 28 lutego 2017 r., Canadian Solar Emea i in./Rada, T-162/14, niepublikowany, EU:T:2017:124, pkt 68).

102 W niniejszym przypadku skarżąca nie dostarczyła Komisji przed wydaniem decyzji zmieniającej dokumentów, które podlegałyby procedurze wirtualnego pokoju danych ustalonej w tej decyzji.

103 W związku z tym w stosownym wypadku skarżąca nie będzie mogła odnieść żadnej korzyści z ewentualnego stwierdzenia nieważności pierwotnej decyzji na podstawie naruszenia obowiązku uzasadnienia wynikającego z braku wzmianki w tej decyzji, po pierwsze, na temat powodów wykluczających możliwość odmówienia przez nią przekazania określonych dokumentów, a po drugie, na temat powodów braku ustanowienia szczególnych gwarancji, takich jak procedura ustanawiająca wirtualny pokój danych, w celu ochrony życia prywatnego określonych osób fizycznych.

104 Z powyższego wynika, że omawiany zarzut szczegółowy należy odrzucić jako niedopuszczalny.

105 Jako że żaden z argumentów podniesionych przez skarżącą na poparcie zarzutu czwartego nie jest zasadny, zarzut ten należy oddalić.

3. W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 18 rozporządzenia nr 1/2003, naruszenia prawa do obrony i nadużycia władzy

106 W zarzucie drugim skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 z tego względu, że zobowiązując ją do przedstawienia licznych dokumentów pozbawionych znaczenia dla dochodzenia Komisji, decyzja ta jest sprzeczna z zasadą konieczności, narusza jej prawo do obrony i stanowi nadużycie uprawnień, które zostały przyznane tej instytucji w art. 18 rozporządzenia nr 1/2003, w niezgodnym z prawem celu uzyskania informacji pozbawionych znaczenia dla potencjalnych naruszeń opisanych w zaskarżonej decyzji.

107 Zarzut drugi dzieli się na trzy części.

a) W przedmiocie części pierwszej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 1/2003

108 Skarżąca zarzuca Komisji naruszenie zasady konieczności wyrażonej w art. 18 rozporządzenia nr 1/2003. Utrzymuje, że zastosowanie haseł wyszukiwania wymienionych w zaskarżonej decyzji doprowadzi nieuchronnie do ustalenia dużej liczby dokumentów pozbawionych znaczenia dla dochodzenia Komisji ze względu na, po pierwsze, długi okres, w odniesieniu do którego zwrócono się o przeprowadzenie wyszukiwań, a po drugie, z uwagi na okoliczność, że hasła wyszukiwania, o których mowa, są słowami lub wyrażeniami szeroko rozpowszechnionymi, a nawet należącymi do języka potocznego. Takie hasła wyszukiwania mogą być zatem używane w kontekście niemającym związku z praktykami będącymi przedmiotem dochodzenia Komisji. Skarżąca twierdzi także, że Komisja naruszyła zasadę konieczności, żądając przedstawienia licznych dokumentów bez ustanowienia gwarancji co najmniej równoważnych gwarancjom, jakie są przyznawane przedsiębiorstwom w ramach kontroli prowadzonych na podstawie art. 20 rozporządzenia nr 1/2003.

109 Komisja kwestionuje dopuszczalność argumentów skarżącej odnoszących się do niektórych haseł wyszukiwania figurujących w zaskarżonej decyzji, uzasadniając to tym, że z uwagi na ich podniesienie po raz pierwszy na etapie repliki są one spóźnione oraz że ponadto figurują one tylko w załączniku do repliki.

110 Zgodnie z motywem 23 rozporządzenia nr 1/2003 Komisja powinna posiadać uprawnienia na obszarze Unii do żądania dostarczenia jej informacji, które są konieczne do wykrycia każdego porozumienia, decyzji lub praktyki uzgodnionej, zakazanych na mocy art. 101 TFUE bądź nadużywania pozycji dominującej zakazanej na mocy art. 102 TFUE.

111 Z art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 wynika ponadto, że w celu wypełnienia obowiązków wyznaczonych tym rozporządzeniem Komisja może, występując ze zwykłym żądaniem informacji lub w drodze decyzji, zwrócić się do przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw o dostarczenie „wszelkich koniecznych informacji”.

112 Jak przypomniano w pkt 43 powyżej, Komisja ma prawo żądać jedynie przekazania informacji umożliwiających jej zweryfikowanie podejrzeń dotyczących popełnienia naruszeń, które uzasadniają prowadzenie dochodzenia i zostały wskazane w żądaniu informacji.

113 Ze względu na szerokie uprawnienia dochodzeniowe przyznane Komisji w rozporządzeniu nr 1/2003 do niej należy dokonanie oceny, czy informacja jest konieczna w celu umożliwienia wykrycia naruszenia reguł konkurencji. Nawet jeżeli dysponuje już ona poszlakami, a nawet dowodami dotyczącymi istnienia naruszenia, Komisja może w sposób uzasadniony uznać za konieczne zażądanie udzielenia dodatkowych informacji, które pozwolą jej lepiej ocenić zakres naruszenia, określić czas jego trwania lub krąg uczestniczących w nim przedsiębiorstw (wyrok z dnia 28 stycznia 2021 r., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja, C-466/19 P, EU:C:2021:76, pkt 69).

114 Jeżeli chodzi o sprawowaną przez sądy Unii kontrolę oceny Komisji dotyczącej konieczności informacji, z orzecznictwa wynika, że należy oceniać ją w odniesieniu do celu wskazanego w żądaniu udzielenia informacji, a mianowicie podejrzeń dotyczących popełnienia naruszeń, które Komisja zamierza zweryfikować. Wymóg istnienia związku między żądaniem udzielenia

informacji a podejrzewanym naruszeniem jest spełniony, jeżeli Komisja może w dniu wystąpienia z żądaniem racjonalnie zakładać, że informacje te są tego rodzaju, że mogą pomóc jej w ustaleniu istnienia tego naruszenia (wyrok z dnia 28 stycznia 2021 r., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja, C-466/19 P, EU:C:2021:76, pkt 70).

115 W niniejszym przypadku należy przypomnieć, że w art. 1 akapit pierwszy zaskarżonej decyzji Komisja postanowiła, że skarżąca ma jej przekazać informacje, o których mowa w załącznikach I.A, I.B i I.C do tej decyzji. Załącznik I.A zawiera definicje istotnych pojęć oraz zalecenia, głównie techniczne, których należy przestrzegać przy przedstawianiu żądanych dokumentów. Załącznik I.B zawiera zalecenia co do prezentacji. Załącznik I.C zawiera hasła wyszukiwania, które skarżąca ma zastosować w odniesieniu do swoich dokumentów wewnętrznych, oraz wyjaśnienia w tym względzie. Dokumentami żądanymi przez Komisję są dokumenty, które odpowiadają tym hasłom wyszukiwania i które zostały przygotowane przez określonych przechowawców (custodians) na własny rachunek lub zostały otrzymane przez nich. Tych przechowawców jest trzech, to jest [*poufne*] [1].

1) W przedmiocie zakresu argumentów skarżącej i identyfikacji kwestionowanych haseł wyszukiwania

116 Na poparcie swojej argumentacji, zgodnie z którą zastosowanie haseł wyszukiwania wskazanych w zaskarżonej decyzji prowadzi do uzyskania wyników obejmujących dużą liczbę nieistotnych dokumentów, skarżąca identyfikuje w szczególności niektóre hasła wyszukiwania wymienione w załączniku I.C do zaskarżonej decyzji i twierdzi, że należy te hasła rozumieć jako niewyczerpujące przykłady, mające ilustrować jej argumentację. Dodaje, że nierozsądne, a wręcz niemożliwe byłoby odrębne odniesienie się do każdego hasła wyszukiwania.

117 Należy przypomnieć, że sama okoliczność, iż Sąd uznaje zarzut podniesiony przez stronę skarżącą na poparcie jej skargi o stwierdzenie nieważności za zasadny, nie pozwala na automatyczne stwierdzenie nieważności w całości zaskarżonego aktu. Stwierdzenie całkowitej nieważności nie może bowiem nastąpić, gdy z całą oczywistością dany zarzut, który odnosi się wyłącznie do specyficznego aspektu zakwestionowanego aktu, może uzasadniać jedynie stwierdzenie częściowej nieważności (wyrok z dnia 11 grudnia 2008 r., Komisja/Département du Loiret, C-295/07 P, EU:C:2008:707, pkt 104).

118 W tym względzie stwierdzenie częściowej nieważności aktu prawa Unii jest możliwe jedynie wtedy, gdy elementy, o których stwierdzenie nieważności wniesiono, mogą zostać oddzielone od pozostałych elementów tego aktu. Ten wymóg rozdzielności nie jest spełniony, jeśli konsekwencją stwierdzenia nieważności aktu w części jest zmiana jego istoty. Co się tyczy sprawdzenia możliwości oddzielenia kwestionowanych przepisów, wymaga ono zbadania zakresu wspomnianych przepisów, aby móc ocenić, czy stwierdzenie ich nieważności zmieniałoby ducha i istotę zaskarżonej decyzji (zob. wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Komisja/Rada, C-425/13, EU:C:2015:483, pkt 94 i przytoczone tam orzecznictwo).

119 Należy przypomnieć, że w art. 1 zaskarżonej decyzji Komisja nałożyła na skarżącą obowiązek – na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 – przedstawienia dokumentów wskazanych w załącznikach do tej decyzji, czyli dokumentów, które zostały uzyskane w wyniku zastosowania

[1] Ukryte dane poufne

w jej bazach danych haseł wyszukiwania wskazanych w owych załącznikach i które zostały przygotowane przez określonych przechowawców na własny rachunek lub zostały otrzymane przez nich w określonym okresie.

120 W tym względzie należy uznać, że całościowa ocena poszanowania zasady konieczności przez Komisję nie jest odpowiednia, zakładając, że taka ocena jest możliwa. Okoliczność, że niektóre hasła wyszukiwania mogą być – jak twierdzi skarżąca – zbyt niejasne, w tym znaczeniu, że Komisja, wymagając przedstawienia wszystkich dokumentów uzyskanych w wyniku zastosowania tych haseł wyszukiwania, naruszyła zasadę konieczności, nie ma bowiem wpływu na fakt, że inne hasła wyszukiwania mogą być wystarczająco dokładne lub celne, aby umożliwić stwierdzenie wymaganej korelacji na podstawie orzecznictwa przypomnianego w pkt 114 powyżej.

121 Wynika stąd, że gdyby Sąd uznał, iż niektóre hasła wyszukiwania są określone zbyt niejasno, w związku z czym figurują one w zaskarżonej decyzji wbrew zasadzie konieczności, byłby on obowiązany stwierdzić nieważność tej decyzji tylko w zakresie, w jakim zobowiązuje ona skarżącą do przedstawienia dokumentów uzyskanych w wyniku zastosowania spornych haseł wyszukiwania.

122 Takie stwierdzenie częściowej nieważności nie będzie miało wpływu na przewidziany w art. 1 zaskarżonej decyzji obowiązek skarżącej do przedstawienia dokumentów uzyskanych w wyniku zastosowania innych haseł wyszukiwania, przyjętych zgodnie z zasadą konieczności. Tym samym takie stwierdzenie częściowej nieważności nie będzie skutkowało zmianą ducha ani istoty zaskarżonej decyzji w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 118 powyżej.

123 Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem akty instytucji Unii korzystają z domniemania zgodności z prawem, którego obalenie należy do wnoszących o stwierdzenie nieważności poprzez przedstawienie dowodów mogących podać w wątpliwość oceny dokonane przez pozwaną instytucję (zob. wyrok z dnia 6 października 1999 r., Salomon/Komisja, T-123/97, EU:T:1999:245, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

124 W tych okolicznościach jedynie hasła wyszukiwania konkretnie zakwestionowane przez skarżącą mogą być przedmiotem sprawowanej przez Sąd kontroli poszanowania zasady konieczności. Inne hasła wyszukiwania należy uznać za określone zgodnie z tą zasadą.

125 Skarżąca zidentyfikowała określone hasła wyszukiwania w skardze, zaś pozostałe dopiero na etapie repliki, niektóre w treści tego pisma procesowego, a pozostałe w załączniku do owego pisma.

126 Komisja kwestionuje dopuszczalność argumentów skarżącej odnoszących się do haseł wyszukiwania wspomnianych po raz pierwszy na etapie repliki z tego względu, że są one spóźnione i figurują tylko w załączniku do repliki.

127 Z art. 84 regulaminu postępowania wynika, że nie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że opierają się one na okolicznościach prawnych lub faktycznych ujawnionych dopiero po jego wszczęciu.

128 Pojęcie „zarzutu” w rozumieniu tego przepisu zostało zinterpretowane szeroko i obejmuje także zarzuty szczegółowe (wyrok z dnia 29 listopada 2018 r., Hiszpania/Komisja, T-459/16, niepublikowany, EU:T:2018:857, pkt 25), a nawet zwykłe „argumenty” (zob. podobnie wyrok z dnia 11 lipca 2019 r., Silver Plastics i Johannes Reifenhäuser/Komisja, T-582/15, niepublikowany, EU:T:2019:497, pkt 198).

129 W niniejszym przypadku skarżąca utrzymuje zasadniczo, że wskazanie na etapie repliki nowych haseł wyszukiwania ma jedynie na celu poparcie argumentów już przedstawionych w skardze, a nie podważenie argumentów lub dowodów przeciwnych przedstawionych przez Komisję na etapie odpowiedzi na skargę. Niemniej, mając na uwadze uzasadnienie przedstawione w pkt 120 i 121 powyżej, należy uznać, że postępując w ten sposób, skarżąca przedstawiła nową argumentację odnoszącą się do elementów, których, po pierwsze, nie zakwestionowała wyraźnie w skardze, mimo że mogła to uczynić, a po drugie, o których Komisja nie wspomniała w odpowiedzi na skargę.

130 Ponadto w odniesieniu do spornych haseł wyszukiwania figurujących nie w treści samej repliki, lecz wyłącznie w załączniku do repliki, należy przypomnieć, że załączniki mają funkcję czysto dowodową i pomocniczą (wyrok z dnia 21 marca 2002 r., Joynson/Komisja, T-231/99, EU:T:2002:84, pkt 154).

131 W związku z powyższym należy odrzucić jako niedopuszczalne argumenty skarżącej oparte na hasłach wyszukiwania wspomnianych po raz pierwszy na etapie repliki.

2) W przedmiocie zasadności argumentów odnoszących się do haseł wyszukiwania wymienionych w skardze

132 Po pierwsze, skarżąca utrzymuje, że wyrażenia „big question” (ważna kwestia), „for free” (nieodpłatnie), „not good for us” (niekorzystny dla nas) i „shut* down” (zamknąć, wyłączyć) mogą z racji swej natury być używane w języku potocznym, aby mówić o kwestiach, które w każdym razie nie mają nic wspólnego z zachowaniami lub praktykami objętymi dochodzeniem Komisji. Takie hasła wyszukiwania są ewidentnie zbyt niejasne i ogólne, i biorą udział w „wyławianiu informacji” na dużą skalę. Dodaje, że zastosowanie tych ogólnych haseł wyszukiwania do dokumentów dotyczących [*poufne*] osób publicznych [*poufne*] zwiększa prawdopodobieństwo uzyskania wyników pozbawionych znaczenia. Osoby te ponoszą bowiem odpowiedzialność i sprawują nadzór nad wszystkimi aspektami działalności handlowej skarżącej, w tym rodzajów działalności, które mają niewiele, a wręcz nie mają nic wspólnego z czynami objętymi dochodzeniem, takich jak zasoby ludzkie, organizacja finansowa i odpowiedzialność społeczna przedsiębiorstwa, czy też ich zaangażowanie w osobiste projekty i ich własną działalność charytatywną. Ponadto skarżąca przytacza niektóre przykłady dokumentów, które uważa za pozbawione znaczenia, zidentyfikowane przy użyciu określonych haseł wyszukiwania.

133 Komisja kwestionuje twierdzenia dotyczące haseł wyszukiwania „big question”, „for free”, „not good for us” i „shut* down”.

134 Jeśli chodzi o hasła wyszukiwania „big question”, Komisja słusznie twierdzi, czego skarżąca zresztą nie kwestionuje, że wyrażenie to pojawia się w wiadomości elektronicznej wysłanej przez [*poufne*], do dwóch z jego współpracowników, [*poufne*] będącego adresatem kopii. W tej wiadomości elektronicznej [*poufne*] udzielił instrukcji, by określonym operatorom odmówić dostępu do interfejsów programowania aplikacji (API) skarżącej. Zgodnie z tą wiadomością elektroniczną wyrażenie „big question” oznacza decyzję strategiczną, jaką należy podjąć w tym względzie.

Komisja wnioskuje stąd, czego skarżąca nie kwestionuje, że hasła „big question” mogły występować bądź w odpowiedziach na tę wiadomość elektroniczną, bądź w późniejszych wiadomościach elektronicznych nawiązujących do „ważnej kwestii”, o której mowa, sporządzonych przez wskazane wyżej osoby, bądź też w innych wiadomościach elektronicznych pochodzących od tych samych osób i wspominających o ewentualnych podobnych antykonkurencyjnych decyzjach strategicznych.

135 Jak wynika z motywu 4 ppkt (iii) zaskarżonej decyzji, Komisja zamierza prowadzić dochodzenie w przedmiocie istnienia potencjalnie dyskryminacyjnych praktyk ograniczających dostęp do danych, funkcji i API Facebooka lub innych narzędzi w zależności od ewentualnego zakwalifikowania osób trzecich jako konkurentów, wykluczając tym samym potencjalnych konkurentów i tworząc bariery wejścia na ewentualne rynki usług związanych z siecią społeczną lub innych usług cyfrowych.

136 Skarżąca nie może utrzymywać, że Komisja powinna była ograniczyć swe żądanie do wiadomości elektronicznych nawiązujących do tej pierwotnej wiadomości elektronicznej lub mających związek z tą wiadomością, bądź ograniczyć znacznie swe żądanie za pomocą innych środków, na przykład poprzez określenie dużo krótszych okresów lub poprzez zażądanie wyłącznie komunikacji między danymi osobami. Nie może ona również twierdzić, że zastosowanie tych haseł wyszukiwania do wszystkich dokumentów przygotowanych lub otrzymanych przez trzech przechowawców w okresie 7 lat stanowi „wyławianie informacji” na dużą skalę.

137 Należy bowiem zauważyć, że hasła wyszukiwania „big question” znajdują zastosowanie tylko do dwóch przechowawców, to jest [*poufne*], oraz że okres, do którego odnosi się żądanie dotyczące tych haseł wyszukiwania, jest taki sam jak okres, którego dotyczy samo dochodzenie.

138 W związku z powyższym oraz w świetle okoliczności przypomnianych w pkt 134 powyżej, niekwestionowanych przez skarżącą, Komisja, żądając od skarżącej przedstawienia dokumentów uzyskanych w wyniku zastosowania haseł wyszukiwania „big question”, mimo że wyrażenie to może być używane w języku potocznym, w dniu wydania zaskarżonej decyzji mogła racjonalnie zakładać, że informacje te są tego rodzaju, iż mogą pomóc jej w ustaleniu istnienia zachowania wymienionego w motywie 4 ppkt (iii) tej decyzji, zgodnie z orzecznictwem wymienionym w pkt 114 powyżej.

139 W odniesieniu do haseł wyszukiwania „for free” Komisja twierdzi słusznie, czego zresztą skarżąca nie kwestionuje, że wyrażenie to figuruje w wiadomości elektronicznej upublicznionej przez komisję DCMS, w której to wiadomości jest mowa o strategiach handlowych skarżącej w zakresie monetyzacji danych, w tym o różnych możliwościach przyznania twórcom aplikacji będącym osobami trzecimi dostępu do API i danych dotyczących ich użytkowników. Nie kwestionuje ona również, że autor owej wiadomości elektronicznej omawiał kwestię, czy dostęp należy udzielić nieodpłatnie czy też odpłatnie, pod warunkiem poniesienia wydatków na reklamę lub w zamian za całkowitą wzajemność danych i API, na podstawie której API i dane skarżącej zostaną oddane nieodpłatnie do dyspozycji aplikacji trzecich funkcjonujących na platformie Facebook przy użyciu API, w zamian za udostępnianie skarżącej danych użytkowników tych aplikacji. Komisja wywodzi stąd, czego skarżąca nie kwestionuje, że hasła wyszukiwania „for free” pozwalają zidentyfikować dokumenty odwołujące się do ewentualnych warunkowych umów o udostępnianiu danych mogących zwiększyć przepływ danych między skarżącą a osobami trzecimi, wzmacniając tym samym pozycję rynkową skarżącej lub tworząc bariery wejścia przez akumulację danych. Otóż, jak wynika z motywu 4 ppkt (i) zaskarżonej decyzji, Komisja zamierza właśnie prowadzić dochodzenie w przedmiocie istnienia takich umów.

140 W odniesieniu do tych haseł wyszukiwania skarżąca wysuwa także argumenty figurujące w pkt 136 powyżej. Ze względów analogicznych do tych figurujących w pkt 137 i 138 powyżej należy uznać, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji Komisja mogła racjonalnie zakładać, że informacje te są tego rodzaju, iż mogą pomóc jej w ustaleniu istnienia zachowania wymienionego w motywie 4 ppkt (i) tej decyzji, zgodnie z orzecznictwem wymienionym w pkt 114 powyżej.

141 W odniesieniu do haseł wyszukiwania „shut* down” Komisja twierdzi, czego zresztą skarżąca nie kwestionuje, że wyrażenie to zostało użyte, po pierwsze, w dokumentach wewnętrznych skarżącej opublikowanych przez komisję DCMS, w związku z ewentualnym przyjęciem przez nią strategii ograniczenia dostępu osobom trzecim postrzeganym jako konkurenci do jej danych, a po drugie, w wiadomości elektronicznej, w której [*poufne*] zatwierdził ograniczenia dostępu do API w aplikacji Vine.

142 Komisja dodaje, czego skarżąca nie kwestionuje, że hasła wyszukiwania „shut* down” odnoszą się do ewentualnego przyjęcia przez skarżącą strategii ograniczenia dostępu osobom trzecim postrzeganym jako konkurenci do jej danych, o której to strategii jest mowa w motywie 4 ppkt (iii) zaskarżonej decyzji. A zatem te hasła wyszukiwania mają pozwolić zidentyfikować dokumenty nawiązujące do takich potencjalnie antykonkurencyjnych praktyk, jako że zostały one prawdopodobnie użyte, aby wspomnieć o ograniczeniu dostępu innym konkurentom do danych skarżącej.

143 W odniesieniu do tych haseł wyszukiwania skarżąca wysuwa także argumenty figurujące w pkt 136 powyżej. Ze względów analogicznych do tych figurujących w pkt 137 i 138 powyżej – z tą tylko różnicą, że hasła wyszukiwania „shut* down” zostały zastosowane do trzech przechowawców – należy uznać, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji Komisja mogła racjonalnie zakładać, że informacje te są tego rodzaju, iż mogą pomóc jej w ustaleniu istnienia zachowania wymienionego w motywie 4 ppkt (iii) tej decyzji, zgodnie z orzecznictwem wymienionym w pkt 114 powyżej.

144 Jeśli chodzi o hasła wyszukiwania „not good for us” skarżąca nie kwestionuje, że wyrażenie to występuje w wiadomości elektronicznej zaadresowanej do [*poufne*] w dniu 19 listopada 2012 r., upublicznionej przez komisję DCMS w 2018 r., która to wiadomość dotyczyła możliwości, iż twórcy aplikacji tworzą aplikacje wykorzystujące dane dotyczące użytkowników Facebooka i ich znajomych, nie dostarczając w zamian skarżącej danych. W tej wiadomości elektronicznej [*poufne*] wspominał o różnych sposobach, na jakie skarżąca może uzyskać dane od osób trzecich w zamian za swoje własne dane.

145 Komisja dodaje, czego skarżąca nie kwestionuje, że wyrażenie „not good for us” zdaje się – w świetle przedmiotowej wiadomości elektronicznej – dotyczyć ewentualnych warunkowych umów, o których mowa w motywie 4 ppkt (i) zaskarżonej decyzji, o udostępnianiu danych mogących zwiększyć przepływ danych między skarżącą a osobami trzecimi, wzmacniając tym samym pozycję rynkową skarżącej lub tworząc bariery wejścia przez akumulację danych. Dodaje jeszcze, że wyrażenie to może również występować w odpowiedziach na tę wiadomość elektroniczną, w późniejszych wiadomościach elektronicznych nawiązujących do kwestii, czy inne praktyki twórców aplikacji mogą również być „niekorzystne dla [skarżącej]”, według [*poufne*], lub w innych wiadomościach elektronicznych tego ostatniego poruszających tę samą kwestię dotyczącą podobnych praktyk przyjętych przez innych twórców aplikacji.

146 W odniesieniu do tych haseł wyszukiwania skarżąca wysuwa także argumenty figurujące w pkt 136 powyżej. Ze względów analogicznych do tych figurujących w pkt 137 i 138 powyżej należy uznać, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji Komisja mogła racjonalnie zakładać, że informacje te są tego rodzaju, iż mogą pomóc jej w ustaleniu istnienia zachowania wymienionego w motywie 4 ppkt (i) tej decyzji, zgodnie z orzecznictwem wymienionym w pkt 114 powyżej.

147 Z powyższego wynika, że skarżąca nie wykazała naruszenia przez Komisję zasady konieczności w odniesieniu do haseł wyszukiwania „big question", „for free", „not good for us" i „shut* down".

148 Ponadto z uwagi na przestrzeganie przez Komisję ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia, jak wynika z badania zarzutu pierwszego powyżej, skarżąca również w tym przypadku niesłusznie zarzuca Komisji, że nie wyjaśniła ona, dlaczego zastosowanie określonych haseł wyszukiwania jest zgodne z zasadą konieczności.

149 Po drugie, w odniesieniu do haseł wyszukiwania „compet* + shar*", „compet* + partner*", „compet * + strateg*", „line + strateg*" i „line + block*" należy zauważyć, że skarżąca kwestionuje ich zgodność z prawem ze względu na bardzo wysoką w jej opinii liczbę dokumentów zidentyfikowanych dzięki zastosowaniu tych haseł wyszukiwania w jej wewnętrznych bazach danych. Co do haseł wyszukiwania „[*poufne*] + shar*", „[*poufne*] + shar*", „[*poufne*] + shar*", „[*poufne*] + shar*", „[*poufne*] + shar*", „duplicat* + (limit & data)", „duplicat* + block*" i „duplicat * + remov*" skarżąca twierdzi, że ich zastosowanie pozwala zidentyfikować dokumenty, które uważa ona za pozbawione znaczenia dla dochodzenia Komisji. Obie te okoliczności świadczą o braku zgodności wszystkich tych haseł wyszukiwania z zasadą konieczności.

150 Tymczasem, jak twierdzi Komisja, argumenty te nie pozwalają zakwestionować odpowiedniości lub konieczności omawianych haseł wyszukiwania dla jej dochodzenia. Z charakteru spornego żądania informacji wynika bowiem, że jego zakres ulega konkretyzacji dopiero po zastosowaniu haseł wyszukiwania w bazach danych skarżącej w celu zidentyfikowania dokumentów odpowiadających tym hasłom. Metoda mająca na celu zastosowanie haseł wyszukiwania skutkuje w nieunikniony sposób zidentyfikowaniem dokumentów, które okażą się ostatecznie bez znaczenia dla dochodzenia. A zatem sama okoliczność, że zastosowanie haseł wyszukiwania prowadzi do zidentyfikowania licznych dokumentów, z których niektóre okażą się następnie bez znaczenia dla dochodzenia Komisja, nie wystarcza sama w sobie, by uznać – w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 113 i 114 powyżej – że omawiane hasła wyszukiwania nie mają żadnego związku z naruszeniem podejrzewanym przez Komisję. To również nie wystarczy do wykluczenia tego, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji Komisja mogła racjonalnie zakładać, iż zastosowanie tych haseł wyszukiwania jest tego rodzaju, że może pomóc jej w ustaleniu istnienia i zakresu tego naruszenia, czasu jego trwania lub kręgu przedsiębiorstw uczestniczących w tym naruszeniu.

151 W świetle powyższego skarżąca nie udowodniła, że hasła wyszukiwania figurujące w zaskarżonej decyzji nie są zgodne z zasadą konieczności wynikającą z art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003, stosownie do jej wykładni dokonanej w orzecznictwie przypomnianym w pkt 110–114 powyżej.

152 W odniesieniu do argumentu skarżącej, zgodnie z którym Komisja naruszyła zasadę konieczności, żądając przedstawienia dokumentów bez ustanowienia gwarancji co najmniej równoważnych gwarancjom, jakie są przyznawane przedsiębiorstwom w ramach kontroli prowadzonych na podstawie art. 20 rozporządzenia nr 1/2003, należy zauważyć, że to do Sądu, do którego wpłynęła skarga o stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie żądania informacji, takiej jak zaskarżona decyzja, należy dokonanie kontroli – w granicach podniesionych przed nim zarzutów – że taka

decyzja przestrzega praw, które dane przedsiębiorstwo wywodzi z ram prawnych mających zastosowanie do takiej decyzji. Natomiast nie należy do niego dokonanie kontroli zgodności z prawem takiej decyzji w porównaniu z ramami prawnymi mającymi zastosowanie do decyzji wydanych w oparciu o inne podstawy prawne, takich jak decyzje w sprawie kontroli.

153 Niemniej należy przypomnieć, że przedsiębiorstwa będące adresatami żądania informacji korzystają z odpowiednich gwarancji.

154 W szczególności w ramach wykonania decyzji w sprawie żądania informacji takie przedsiębiorstwo może zidentyfikować dokumenty żądane przez Komisję i zbadać je przy pomocy swoich prawników przed ich przekazaniem Komisji. Wobec tego ma ona możliwość odmówienia przekazania dokumentów objętych poufnością między adwokatem a jego klientem. Ponadto może ona zwrócić się do Komisji z uzasadnionym wnioskiem o zwrot dokumentów pozbawionych znaczenia dla sprawy. Taka możliwość jest wyraźnie uznana w zawiadomieniu Komisji w sprawie najlepszych praktyk w zakresie prowadzenia postępowań w związku z art. 101 i 102 TFUE (Dz.U. 2011, C 308, s. 6). Komisja jest zobowiązana zbadać taki wniosek i, w stosownym wypadku, zwrócić dokumenty nieistotne dla sprawy.

155 Wobec powyższego część pierwszą zarzutu drugiego należy oddalić.

b) W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia prawa do obrony

156 Skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja narusza jej prawo do obrony, takie jak chronione w art. 41 ust. 2 i art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), gdyż Komisja nałożyła w niej na nią obowiązek przedstawienia dokumentów, które, po pierwsze, są nieprzydatne dla dochodzenia Komisji, a po drugie, dotyczą rodzajów działalności, do których ta decyzja się nie odnosi, takich jak rzeczywistość wirtualna i rozszerzona. Dodaje, że treść zaskarżonej decyzji nie pozwala jej dowiedzieć się, czy zarządzane przez nią centra danych oraz niektóre z jej nowych produktów, takich jak usługa grupowych połączeń wideo „Messenger Rooms”, są objęte zakresem dochodzenia Komisji. Podobnie domniemane naruszenia, w przedmiocie których Komisja prowadzi dochodzenie, nie są jej znane lub nie zostały jasno określone. Z tych powodów nie ma ona możliwości przygotowania w sposób skuteczny swej obrony podczas etapu kontradyktoryjnego postępowania i podjęcia działań, które mogłaby ona uznać za przydatne w tym celu, takich jak wyszukanie i zachowanie odciążających ją dowodów lub zeznań świadków.

157 Komisja i Republika Federalna Niemiec kwestionują argumenty skarżącej.

158 W tym względzie należy przypomnieć, że przestrzeganie prawa do obrony w postępowaniach administracyjnych z zakresu polityki konkurencji stanowi ogólną zasadę prawa Unii, której poszanowanie zapewniają sądy Unii (zob. wyrok z dnia 3 września 2009 r., Prym i Prym Consumer/Komisja, C-534/07 P, EU:C:2009:505, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).

159 Należy przypomnieć, że prowadzone przed Komisją postępowanie administracyjne na podstawie rozporządzenia nr 1/2003 składa się z dwóch odrębnych, następujących po sobie etapów, z których każdy opiera się na własnej wewnętrznej logice, czyli z etapu wstępnego dochodzenia, z jednej strony i etapu kontradyktoryjnego, z drugiej strony. Etap wstępnego dochodzenia, w trakcie którego Komisja wykorzystuje uprawnienia dochodzeniowe przewidziane w rozporządzeniu nr 1/2003 i który rozciąga się aż do przedstawienia zarzutów, ma na celu umożliwienie Komisji zebrania wszystkich istotnych informacji potwierdzających – albo nie –

istnienie naruszenia reguł konkurencji i zajęcie przez nią wstępnego stanowiska w przedmiocie kierunku oraz dalszego rozwoju postępowania. Natomiast etap kontradyktoryjny, trwający od przedstawienia zarzutów do wydania decyzji końcowej, powinien umożliwić Komisji ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie zarzucanego naruszenia (zob. wyrok z dnia 14 marca 2014 r., Cementos Portland Valderrivas/Komisja, T-296/11, EU:T:2014:121, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).

160 Z jednej strony, jeśli chodzi o etap wstępnego dochodzenia, to rozpoczyna się on w dniu, w którym Komisja, wykonując uprawnienia przyznane jej w art. 18 i 20 rozporządzenia nr 1/2003, przyjmuje środki, które obejmują zarzut popełnienia naruszenia i mają istotny wpływ na sytuację podejrzanych przedsiębiorstw. Z drugiej strony zainteresowane przedsiębiorstwo dopiero na początku kontradyktoryjnego etapu postępowania administracyjnego poprzez pismo w sprawie przedstawienia zarzutów zostaje poinformowane o wszystkich istotnych okolicznościach, na których opiera się Komisja na tym etapie postępowania, oraz o tym, że przysługuje mu prawo wglądu do akt sprawy, które to prawo ma na celu zagwarantowanie skutecznego wykonania prawa do obrony. W konsekwencji dopiero po przesłaniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów zainteresowane przedsiębiorstwo może w pełni powoływać się na swoje prawo do obrony. Gdyby bowiem wspomniane uprawnienia zostały rozszerzone na okres poprzedzający wysłanie pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, skuteczność dochodzenia Komisji byłaby zagrożona, ponieważ już na etapie wstępnego dochodzenia zainteresowane przedsiębiorstwo byłoby w stanie określić informacje znane już Komisji, a więc i informacje, które mogą jeszcze zostać przed nią ukryte (zob. wyrok z dnia 14 marca 2014 r., Cementos Portland Valderrivas/Komisja, T-296/11, EU:T:2014:121, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).

161 Tymczasem środki dochodzeniowe podjęte przez Komisję na etapie wstępnego dochodzenia, w szczególności środki kontrolne i żądania informacji, z natury prowadzą do postawienia zarzutu naruszenia i mogą mieć istotny wpływ na sytuację podejrzewanych o to naruszenie przedsiębiorstw. Istotne jest zatem, by nie dopuścić do nieodwracalnego naruszenia prawa do obrony na tym etapie postępowania administracyjnego, ponieważ podjęte środki dochodzeniowe mogą mieć decydujący charakter dla ustalenia dowodów bezprawności zachowań przedsiębiorstw mogących prowadzić do pociągnięcia ich do odpowiedzialności (zob. wyrok z dnia 14 marca 2014 r., Cementos Portland Valderrivas/Komisja, T-296/11, EU:T:2014:121, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. także podobnie wyrok z dnia 21 września 1989 r., Hoechst/Komisja, 46/87 i 227/88, EU:C:1989:337, pkt 15).

162 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że Komisja wydała zaskarżoną decyzję w ramach etapu wstępnego dochodzenia w przedmiocie wykorzystywania danych przez skarżącą i przed przyjęciem pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. A zatem zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 161 powyżej należy ustalić, czy skarżąca udowodniła, że jej prawo do obrony zostało nieodwracalnie naruszone wskutek wydania zaskarżonej decyzji.

163 Po pierwsze, argumenty, za pomocą których skarżąca powołuje się na naruszenie prawa do obrony z uwagi na okoliczność, że na podstawie zaskarżonej decyzji była ona zobowiązana przedstawić dokumenty nieprzydatne dla dochodzenia Komisji, opierają się na założeniu, zgodnie z którym decyzja ta została wydana z naruszeniem zasady konieczności, o której mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003. Siłą rzeczy, jako że część pierwsza omawianego zarzutu została oddalona, argumenty te należy oddalić.

164 Po drugie, należy stwierdzić, że skarżąca, twierdząc na poparcie tej części zarzutu, że nie jest w stanie ustalić praktyk, o które podejrzewa ją Komisja, ani tego, czy niektóre rodzaje jej działalności i niektóre z jej produktów są objęte zakresem dochodzenia Komisji, kwestionuje w rzeczywistości jasny charakter określenia przedmiotu dochodzenia Komisji i poszanowanie przez tę instytucję ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia.

165 Niemniej, mając na uwadze rozważania zawarte w pkt 82 powyżej, z których wynika, że Komisja przestrzegała spoczywającego na niej obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do przedmiotu dochodzenia i opisu praktyk, których istnienie zamierzała zweryfikować w ramach swojego dochodzenia, twierdzenia te należy oddalić.

166 Jeśli chodzi o zapytania skarżącej dotyczące kwestii, czy niektóre z jej rodzajów działalności lub niektóre z jej produktów są włączone do przedmiotu dochodzenia Komisji, w pkt 41 powyżej przypomniano, że Komisja nie jest zobowiązana przekazać adresatowi decyzji w sprawie żądania informacji wszystkich informacji, którymi dysponuje na temat domniemanych naruszeń, oraz że nie można na nią nałożyć obowiązku wskazania, na etapie wstępnego dochodzenia, poza podejrzeniami dotyczącymi naruszeń, które zamierza zweryfikować, poszlak, to jest okoliczności skłaniających ją do przyjęcia istnienia naruszenia art. 101 TFUE. Taki obowiązek naruszałby bowiem równowagę, którą orzecznictwo wprowadza pomiędzy ochroną skuteczności dochodzenia i przestrzeganiem prawa do obrony danego przedsiębiorstwa (wyrok z dnia 14 marca 2014 r., Cementos Portland Valderrivas/Komisja, T-296/11, EU:T:2014:121, pkt 37).

167 Ponadto należy stwierdzić, że zdaniem skarżącej podnoszona niepewność co do zarzucanych jej zachowań uniemożliwiła jej podjęcie odpowiednich kroków o skutku odciążającym i tym samym przygotowanie obrony na kontradyktoryjnym etapie postępowania administracyjnego, nie wykazując jednak, że owa niepewność spowodowała nieodwracalne naruszenie jej prawa do obrony.

168 W tych okolicznościach zaskarżoną decyzję, która wpisuje się w ramy etapu wstępnego dochodzenia w postępowaniu administracyjnym przewidzianego w rozporządzeniu nr 1/2003, należy uznać za wydaną z poszanowaniem prawa skarżącej do obrony.

169 W konsekwencji część drugą zarzutu drugiego należy oddalić.

c) W przedmiocie części trzeciej zarzutu drugiego, dotyczącej nadużycia władzy

170 Skarżąca zarzuca Komisji, że nadużyła swoich uprawnień dochodzeniowych i że w rzeczywistości prowadziła dochodzenie ogólne i bez ograniczeń w przedmiocie wszystkich rodzajów działalności skarżącej oraz działalności członków najwyższej kadry kierowniczej skarżącej, a wręcz „wyławianie informacji”, starając się ustalić – za pomocą zaskarżonej decyzji – czy stosowała ona inne praktyki antykonkurencyjne lub popełniła inne naruszenia, w tym naruszenia wykraczające poza zakres prawa konkurencji. W tym względzie twierdzi ona, że praktyki, których dotyczy dochodzenie Komisji, są sformułowane w niejasny sposób w zaskarżonej decyzji oraz że objęte nim rynki i działalność nie zostały w tej decyzji dokładnie określone, jak również nie wskazano w niej potencjalnych konkurentów, którzy mogli zostać poszkodowani, ani różnicy między antykonkurencyjnym wykluczeniem a wykluczeniem w wyniku konkurencji pozacenowej.

171 Komisja i Republika Federalna Niemiec kwestionują argumenty skarżącej.

172 Należy stwierdzić, że argumenty skarżącej podniesione na poparcie tej części zarzutu mają znowu na celu zakwestionowanie przestrzegania przez Komisję spoczywającego na niej obowiązku uzasadnienia. A zatem argument dotyczący niejasnego charakteru praktyk będących przedmiotem dochodzenia Komisji oraz argument dotyczący braku ustalenia konkurentów, którzy niby zostali poszkodowani wskutek praktyk będących przedmiotem tego dochodzenia, zostały już oddalone jako bezzasadne w ramach pierwszego zarzutu szczegółowego stanowiącego część zarzutu pierwszego. Jeśli chodzi o argumenty odnoszące się do okoliczności, że poszczególne rodzaje działalności skarżącej i rynki, których dotyczy dochodzenie, nie zostały wystarczająco dokładnie określone w zaskarżonej decyzji, podobnie jak różnica między antykonkurencyjnym wykluczeniem a wykluczeniem w wyniku konkurencji pozacenowej, nie są one w stanie wykazać nadużycia uprawnień dochodzeniowych przysługujących Komisji z uwagi na, po pierwsze, etap postępowania, na którym została wydana zaskarżona decyzja, oraz orzecznictwo przypomniane w pkt 160 powyżej, a po drugie, ze względu na zakres obowiązku uzasadnienia tej decyzji ciążącego na Komisji, przypomniany w pkt 38–46.

173 Z powyższego wynika, że należy oddalić część trzecią zarzutu drugiego, a w związku z tym – zarzut drugi w całości.

4. W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia prawa do poszanowania życia prywatnego, zasady proporcjonalności i prawa do dobrej administracji

174 W zarzucie trzecim skarżąca twierdzi, że Komisja, wymagając przedstawienia licznych dokumentów prywatnych niemających znaczenia dla sprawy, naruszyła w zaskarżonej decyzji prawo podstawowe do poszanowania życia prywatnego ustanowione w art. 7 karty oraz w art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”), zasadę proporcjonalności i prawo do dobrej administracji.

175 Zarzut ten dzieli się na trzy części.

a) W przedmiocie części pierwszej zarzutu trzeciego, dotyczącej naruszenia prawa do poszanowania życia prywatnego

176 Skarżąca powołuje się na naruszenie prawa do poszanowania jej życia prywatnego, życia prywatnego jej personelu i innych osób, chronionego przez art. 7 karty i art. 8 EKPC.

177 Skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja stanowi nieuzasadnioną ingerencję w prawo do poszanowania życia prywatnego w rozumieniu art. 8 EKPC. Po pierwsze, z argumentów przedstawionych na poparcie każdego z zarzutów podniesionych w skardze wynika bowiem, że ingerencja ta nie jest przewidziana w prawie, to jest w art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003. Po drugie, zaskarżonej decyzji nie przyświeca uzasadniony cel w zakresie, w jakim Komisja żąda w niej przedstawienia informacji, w odniesieniu do których nie mogła racjonalnie zakładać, że pomogą jej w ustaleniu rzeczywistości podejrzewanych praktyk. Po trzecie, decyzja ta nie jest zgodna z zasadą konieczności wymaganą w art. 8 EKPC.

178 Komisja i Republika Federalna Niemiec kwestionują argumenty skarżącej.

179 Zgodnie z art. 7 karty każdy ma prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, domu i komunikowania się.

180 Zgodnie z art. 8 ust. 1 EKPC każdy ma prawo do poszanowania swojego życia prywatnego i rodzinnego, swojego mieszkania i swojej korespondencji.

181 Artykuł 7 karty dotyczący prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego określa prawa odpowiadające tym gwarantowanym przez art. 8 ust. 1 EKPC. Zgodnie z art. 52 ust. 3 karty należy zatem art. 7 karty nadać to samo znaczenie i ten sam zakres co prawom przyznanym w art. 8 ust. 1 EKPC, zgodnie z wykładnią przyjętą w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (wyrok z dnia 17 grudnia 2015 r., WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, pkt 70).

182 Artykuł 52 ust. 1 karty przewiduje, że wszystkie ograniczenia w korzystaniu z praw i wolności uznanych w karcie muszą być przewidziane ustawą i szanować istotę tych praw i wolności. Ponadto z zastrzeżeniem poszanowania zasady proporcjonalności ograniczenia mogą być wprowadzone wyłącznie wtedy, gdy są konieczne i rzeczywiście odpowiadają celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób.

183 Należy zbadać, czy zaskarżona decyzja respektuje art. 7 karty i w tym celu spełnia przesłanki określone w art. 52 ust. 1 karty.

1) W przedmiocie istnienia podstawy prawnej ingerencji w życie prywatne

184 Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja stanowi niezgodną z prawem ingerencję w prawo do poszanowania życia prywatnego ze wskazanych poniżej powodów. Po pierwsze, z argumentów przedstawionych na poparcie każdego z zarzutów podniesionych w skardze wynika, że ingerencja ta nie jest przewidziana w prawie, to jest w art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003. Po drugie, przekazanie Komisji całości dokumentów odpowiadających hasłom wyszukiwania figurującym w zaskarżonej decyzji doprowadzi do przekazania danych osobowych dotyczących przechowawców, o których mowa w tej decyzji, innych członków personelu skarżącej oraz przyjaciół lub członków rodziny tych osób (zwanych dalej „spornymi danymi osobowymi"). Po trzecie, skarżąca twierdzi, że nie może zostać zobowiązana do przekazania Komisji informacji pozbawionych znaczenia dla celów dochodzenia. Utrzymuje, że gdyby taka sytuacja miała miejsce, naruszyłaby ona art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1; sprostowania Dz.U. 2018, L 127, s. 2; Dz.U. 2021, L 074, s. 35), dokonując przetworzenia niezgodnego z prawem danych osobowych, ponieważ nie jest ono niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego w rozumieniu tego przepisu.

185 Zgodnie z przesłankami określonymi w art. 52 ust. 1 karty ograniczenie prawa do poszanowania życia prywatnego powinno być przede wszystkim przewidziane ustawą. Sporny środek musi zatem mieć podstawę prawną (zob. wyrok z dnia 28 maja 2013 r., Trabelsi i in./Rada, T-187/11, EU:T:2013:273, pkt 79 i przytoczone tam orzecznictwo).

186 Sytuacja taka ma miejsce w niniejszej sprawie. Zaskarżona decyzja została wydana na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, który przyznaje Komisji uprawnienie do żądania, w drodze decyzji, od przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw dostarczenia informacji.

187 Powyższego wniosku nie mogą podważyć argumenty skarżącej, zgodnie z którymi zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, gdyż wiąże się ona z niezgodnym z prawem przetwarzaniem przez nią danych osobowych w rozumieniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia 2016/679.

188 Przede wszystkim należy przypomnieć, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39) stosuje się – zgodnie z jego art. 2 ust. 1 – do przetwarzania danych osobowych przez wszystkie instytucje i organy Unii, podczas gdy rozporządzenie 2016/679 ma zastosowanie do wszystkich innych osób fizycznych i prawnych, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w art. 2 ust. 2 tego rozporządzenia.

189 Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 stanowi, co następuje:

„Przetwarzanie jest zgodne z prawem wyłącznie w przypadkach, gdy – i w takim zakresie, w jakim – spełniony jest co najmniej jeden z poniższych warunków:

[…]

c) przetwarzanie jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze […]”.

190 Należy przypomnieć, że art. 1 zaskarżonej decyzji nakłada na skarżącą, na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, obowiązek przedstawienia dokumentów wskazanych w załącznikach do tej decyzji. Decyzja ta stanowi zatem obowiązek prawny w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2016/679.

191 Pozostałe argumenty podniesione przez skarżącą w pkt 127 skargi są sformułowane w sposób ogólny i niezróżnicowany, a zatem nie są zgodne z wymogami określonymi w art. 76 regulaminu postępowania.

192 Wreszcie art. 5 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2018/1725 stanowi, że instytucje Unii mogą zgodnie z prawem przetwarzać dane osobowe, gdy to „jest niezbędne do wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej powierzonej instytucji lub organowi Unii”.

193 W tym względzie należy zauważyć, że wykonywanie uprawnień przyznanych Komisji w rozporządzeniu nr 1/2003 przyczynia się do zachowania reguł konkurencji ustanowionych w traktatach, do których przestrzegania przedsiębiorstwa są zobowiązane w sposób wiążący (zob. wyrok z dnia 20 czerwca 2018 r., České dráhy/Komisja, T-621/16, niepublikowany, EU:T:2018:367, pkt 105 i przytoczone tam orzecznictwo).

194 Jako że rozporządzenie nr 1/2003 przyznaje Komisji uprawnienie do wydawania decyzji w sprawie żądania informacji, skarżąca nie może twierdzić, że zaskarżona decyzja stanowi ingerencję nieprzewidzianą ustawą w rozumieniu art. 52 ust. 1 karty.

2) W przedmiocie realizacji celów interesu ogólnego uznawanych przez Unię

195 Jeśli chodzi o przesłankę, zgodnie z którą z zastrzeżeniem zasady proporcjonalności ograniczenia w wykonywaniu prawa mogą być wprowadzone wyłącznie wtedy, gdy rzeczywiście odpowiadają celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób, skarżąca kwestionuje, że zaskarżona decyzja odpowiada takim celom. W tym względzie utrzymuje, że Komisja wymaga przekazania informacji, w odniesieniu do których nie może racjonalnie zakładać, iż pomogą jej w ustaleniu rzeczywistości praktyk, w przedmiocie których prowadzi dochodzenie.

196 Z orzecznictwa wynika, że uprawnienia przyznane Komisji w art. 18 rozporządzenia nr 1/2003 mają na celu pozwolić tej instytucji wypełnić powierzone jej w traktatach zadanie zapewnienia poszanowania reguł konkurencji na rynku wewnętrznym. Reguły te służą zapobieganiu zakłóceniu konkurencji ze szkodą dla interesu ogólnego, indywidualnych przedsiębiorstw i konsumentów (zob. analogicznie wyrok z dnia 20 czerwca 2018 r., České dráhy/Komisja, T-621/16, niepublikowany, EU:T:2018:367, pkt 105 i przytoczone tam orzecznictwo).

197 A zatem zaskarżona decyzja stanowi przejaw wykonywania uprawnień przyznanych Komisji w rozporządzeniu nr 1/2003, które – jak wskazano w pkt 193 powyżej – przyczynia się do zachowania reguł konkurencji ustanowionych w traktatach, do których przestrzegania przedsiębiorstwa są zobowiązane w sposób wiążący.

198 Wobec tego – wbrew temu, co utrzymuje skarżąca – zaskarżona decyzja odpowiada celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię.

3) W przedmiocie poszanowania istoty prawa do poszanowania życia prywatnego

199 Skarżąca nie twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza istotę prawa do poszanowania życia prywatnego w rozumieniu art. 7 karty.

4) W przedmiocie proporcjonalności ingerencji w życie prywatne

200 Należy przypomnieć, że zasada proporcjonalności wymaga, by ograniczenia, które mogą być nałożone przez akty prawa Unii na prawa i wolności ustanowione w karcie, nie wykraczały poza granice tego, co jest odpowiednie i konieczne do realizacji uzasadnionych celów lub potrzeby ochrony praw i wolności innych osób, przy czym tam, gdzie istnieje możliwość wyboru spośród większej liczby odpowiednich rozwiązań, należy stosować rozwiązania najmniej dotkliwe, a wynikające z tego niedogodności nie mogą być nadmierne w stosunku do zamierzonych celów (zob. wyrok z dnia 26 kwietnia 2022 r., Polska/Parlament i Rada, C-401/19, EU:C:2022:297, pkt 65 i przytoczone tam orzecznictwo).

201 Aby zbadać proporcjonalność ingerencji w życie prywatne spowodowanej zaskarżoną decyzją, przed zbadaniem wyważenia interesów należy zatem sprawdzić, czy ingerencja ta jest odpowiednia i konieczna do osiągnięcia celów interesu ogólnego realizowanych przez Unię.

i) W przedmiocie odpowiedniości ingerencji

202 W niniejszym przypadku, mając na uwadze pkt 110, 196 i 197 powyżej, należy uznać, że żądanie informacji takie jak zaskarżona decyzja stanowi odpowiedni środek, aby osiągnąć cele interesu ogólnego realizowane przez Komisję.

ii) W przedmiocie konieczności ingerencji

203 W odniesieniu do kwestii, czy zaskarżona decyzja wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia przyświecających jej celów interesu ogólnego, skarżąca wysuwa wiele argumentów.

– *W przedmiocie niewystarczającego poziomu ochrony procedury wirtualnego pokoju danych*

204 Skarżąca utrzymuje, że procedura wirtualnego pokoju danych przyjęta przez Komisję w decyzji zmieniającej nie pozwala na wystarczającą ochronę jej prawa oraz prawa zainteresowanych osób do poszanowania ich życia prywatnego. W tym względzie, po pierwsze, utrzymuje, że owa procedura pozwala pracownikom Komisji na przeprowadzenie pobieżnego badania spornych danych osobowych z naruszeniem prawa do poszanowania życia prywatnego zainteresowanych osób, oraz że może ona wyrządzić poważną szkodę tym osobom. Po drugie, procedura ta nie ma wpływu na obowiązek – sprzeczny z prawem do poszanowania życia prywatnego tych osób – przekazania Komisji danych takich jak sporne dane osobowe, które są pozbawione znaczenia dla dochodzenia tej instytucji. Skarżąca broni w tym względzie istnienia proporcjonalnego podejścia mogącego usunąć niezgodność zaskarżonej decyzji z prawem poprzez przyjęcie innych środków lub środków dodatkowych.

205 Należy przypomnieć, że w związku z wydaniem postanowienia z dnia 29 października 2020 r., Facebook Ireland/Komisja (T-451/20 R, niepublikowanego, EU:T:2020:515) Komisja wydała w dniu 11 grudnia 2020 r. decyzję zmieniającą. Zgodnie z tą decyzją Komisja przyjęła szczególną procedurę w odniesieniu do dokumentów, które miały zostać przedstawione przez skarżącą na podstawie zaskarżonej decyzji, lecz które prima facie nie miały związku z jej działalnością handlową i które zawierały wrażliwe dane osobowe (zwane dalej „dokumentami chronionymi").

206 Artykuł 3 decyzji zmieniającej przewiduje dodanie w załączniku I.A do zaskarżonej decyzji pkt 9 lit. o) i p) o następującym brzmieniu:

„9 o) Dokumenty chronione zostaną przekazane Komisji na oddzielnym nośniku elektronicznym. Dokumenty te zostaną następnie umieszczone w wirtualnym pokoju danych, który będzie dostępny tylko dla jak najmniejszej liczby członków zespołu dochodzeniowego w obecności (wirtualnej lub fizycznej) równoważnej liczby pełnomocników prawnych Facebooka. Członkowie zespołu dochodzeniowego dokonają przeglądu i selekcji przedmiotowych dokumentów, dając jednocześnie pełnomocnikom prawnym Facebooka możliwość ich komentowania przed przekazaniem dokumentów uznanych za istotne dla sprawy do akt. W przypadku braku zgody co do kwalifikacji dokumentu pełnomocnicy prawni Facebooka będą mieli prawo do wyjaśnienia przyczyn braku zgody z ich strony. W przypadku utrzymującego się braku porozumienia Facebook będzie mógł zwrócić się do dyrektora ds. informacji, komunikacji i mediów w Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Konkurencji z wnioskiem o arbitraż;

9 p) Dokumenty chronione mogą zostać przekazane Komisji w postaci, w której zostały usunięte nazwiska zainteresowanych osób oraz wszelkie informacje umożliwiające ich identyfikację. Na wniosek Komisji, uzasadniony potrzebami dochodzenia, dokumenty chronione, które zostały jej przekazane w »wyczyszczonej« wersji, należy jej przekazać w ich integralnej i »niewyczyszczonej« wersji".

207 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2016/679 skarżąca dokonuje niezgodnego z prawem przetwarzania danych osobowych, przekazując Komisji dokumenty zawierające takie dane, które są żądane na podstawie zaskarżonej decyzji.

208 Wreszcie, jak przypomniano w pkt 192 powyżej, zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2018/1725 instytucje Unii mogą zgodnie z prawem przetwarzać dane osobowe, gdy jest to niezbędne do wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej powierzonej tym instytucjom.

209 Ponadto skarżąca podniosła, czego Komisja nie kwestionuje, że niektóre dokumenty zidentyfikowane w wyniku zastosowania haseł wyszukiwania zawartych w zaskarżonej decyzji i które musiały zatem zostać przedstawione na podstawie tej decyzji, zawierały wrażliwe dane osobowe.

210 Takie dane mogą wchodzić w zakres danych, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 i art. 10 ust. 1 rozporządzenia 2018/1725.

211 Artykuł 9 ust. 1 i art. 9 ust. 2 lit. g) rozporządzenia 2016/679 oraz art. 10 ust. 1 i art. 10 ust. 2 lit. g) rozporządzenia 2018/1725, mające identyczne brzmienie, przewidują, co następuje:

„§ 1. Zabrania się przetwarzania danych osobowych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub światopoglądowe, przynależność do związków zawodowych oraz przetwarzania danych genetycznych i biometrycznych w celu jednoznacznego zidentyfikowania osoby fizycznej lub danych dotyczących zdrowia, seksualności lub orientacji seksualnej tej osoby.

§ 2. Ustęp 1 nie ma zastosowania, jeżeli spełniony jest jeden z poniższych warunków:

[…]

g) przetwarzanie jest niezbędne ze względów związanych z ważnym interesem publicznym, na podstawie prawa Unii […], które jest proporcjonalne do wyznaczonego celu, nie narusza istoty prawa do ochrony danych i przewiduje odpowiednie i konkretne środki ochrony praw podstawowych i interesów osoby, której dane dotyczą […]".

212 Artykuł 9 ust. 2 lit. g) rozporządzenia 2016/679 i art. 10 ust. 2 lit. g) rozporządzenia 2018/1725 uzależniają zatem od trzech warunków możliwość przetwarzania danych osobowych, o których mowa w przytoczonych powyżej ust. 1 tych rozporządzeń. Po pierwsze, przetwarzanie wiąże się z ważnym interesem publicznym i znajduje podstawę w prawie Unii. Po drugie, przetwarzanie musi być niezbędne do realizacji tego interesu publicznego. Po trzecie, prawo Unii musi być proporcjonalne do wyznaczonego celu, szanować istotę prawa do ochrony danych oraz przewidywać odpowiednie i konkretne środki ochrony praw podstawowych i interesów osoby, której dane dotyczą.

213 Skarżąca nie powołuje się na naruszenie warunków przewidzianych w tych przepisach, w związku z czym Sąd nie jest zobowiązany do dokonania kontroli zgodności zaskarżonej decyzji z tymi przepisami. Niemniej odnośne przepisy są istotne dla dokonania oceny, czy zaskarżona decyzja spełnia trzeci z warunków określonych w art. 52 ust. 1 karty, to jest czy decyzja ta wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia przyświecających jej celów interesu ogólnego.

214 W odniesieniu do pierwszego warunku w pkt 202 powyżej przypomniano, że żądanie informacji takie jak zaskarżona decyzja stanowi odpowiedni środek, aby osiągnąć cele interesu ogólnego realizowane przez Komisję.

215 Jeśli chodzi o drugi warunek, z badania części pierwszej zarzutu drugiego wynika, że w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 114 powyżej Komisja wystarczająco wykazała wymagany związek między informacjami żądanymi w zaskarżonej decyzji a podejrzewanymi naruszeniami wymienionymi w tej decyzji. Przetwarzanie danych osobowych, z jakim wiąże się zaskarżona decyzja, jest zatem niezbędne do realizacji wyznaczonego ważnego interesu publicznego.

216 W odniesieniu do trzeciego warunku należy przypomnieć, że art. 5 rozporządzenia 2018/1725 reguluje uprawnienie instytucji Unii do przetwarzania danych osobowych, przewidując w szczególności w ust. 1 lit. a), że takie przetwarzanie jest dozwolone, jeżeli jest ono niezbędne do wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej powierzonej tej instytucji. Ponadto z pkt 74 powyżej wynika, że w następstwie wymiany korespondencji ze skarżącą Komisja cofnęła wcześniejsze żądanie informacji i wydała zaskarżoną decyzję, która zawiera ograniczoną liczbę haseł wyszukiwania i odnosi się do mniejszej liczby przechowawców, aby zmniejszyć liczbę późniejszych wyników i ograniczyć przedstawienie dokumentów wewnętrznych ustalonych w wyniku zastosowania owych haseł wyszukiwania. Skutkiem tego działania było zmniejszenie liczby dokumentów zawierających dane osobowe, a wręcz dokumentów chronionych w rozumieniu decyzji zmieniającej, które skarżąca była zobowiązana przedstawić. Wreszcie, jak wynika z motywu 3 tej ostatniej decyzji, celem procedury wirtualnego pokoju danych jest włączenie do akt sprawy tylko dokumentów chronionych, w odniesieniu do których ustalono – po zbadaniu w takim pokoju – że są one faktycznie istotne dla dochodzenia Komisji. Ponadto skarżąca nie twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza istotę prawa do poszanowania życia prywatnego w rozumieniu art. 7 karty.

217 Co więcej, jak wynika z pkt 9 lit. o) i p) załącznika I.A do zaskarżonej decyzji, dokumenty chronione mają zostać przekazane Komisji w inny sposób od pozostałych żądanych dokumentów, na oddzielnym nośniku elektronicznym. Ponadto wirtualny pokój danych, w którym dokumenty te zostaną następnie umieszczone, będzie dostępny tylko dla jak najmniejszej liczby członków zespołu dochodzeniowego w obecności wirtualnej lub fizycznej równoważnej liczby pełnomocników prawnych skarżącej. Co więcej, pełnomocnicy prawni skarżącej mają możliwość skomentowania dokumentów uważanych za istotne przez członków zespołu dochodzeniowego, zanim zostaną one włączone do akt sprawy. Punkt 9 lit. o) załącznika I.A do zaskarżonej decyzji przewiduje również, że w przypadku braku zgody co do kwalifikacji dokumentu pełnomocnicy prawni skarżącej będą mieli prawo wyjaśnić przyczyny braku zgody z ich strony, zaś w przypadku utrzymującego się braku porozumienia skarżąca będzie mogła zwrócić się do dyrektora ds. informacji, komunikacji i mediów w Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Konkurencji z wnioskiem o arbitraż. Ponadto pkt 9 lit. p) załącznika I.A do zaskarżonej decyzji przewiduje, że dokumenty chronione mogą zostać przekazane Komisji w postaci, w jakiej zostały usunięte nazwiska zainteresowanych osób oraz wszelkie informacje

umożliwiające ich identyfikację, oraz że jedynie na wniosek Komisji, uzasadniony potrzebami dochodzenia, dokumenty chronione, które zostały przekazane w „wyczyszczonej" wersji, należy jej przekazać w ich integralnej i „niewyczyszczonej" wersji.

218 Środki przewidziane w pkt 9 lit. o) i p) załącznika I.A do zaskarżonej decyzji nie wykraczają zatem poza to, co jest konieczne do celów przyświecających zaskarżonej decyzji i związane z nimi niedogodności nie są nadmierne w stosunku do zamierzonych celów w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 200 powyżej.

219 Z powyższego wynika, że zaskarżona decyzja, przewidując procedurę wirtualnego pokoju danych, nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia przyświecających jej celów interesu ogólnego, to jest przyczynienia się do zachowania reguł konkurencji ustanowionych w traktatach, do których przestrzegania przedsiębiorstwa są zobowiązane w sposób wiążący.

220 Powyższego wniosku nie podważają argumenty skarżącej służące zidentyfikowaniu bardziej proporcjonalnego podejścia, które mogło byłoby zostać przyjęte w zaskarżonej decyzji za pomocą innych środków lub środków dodatkowych. Zdaniem skarżącej Komisja powinna była pozwolić jej pełnomocnikom prawnym na dokonanie kontroli, czy żądane przez nią dokumenty są istotne dla dochodzenia, oraz na ustalenie i opisanie w dokumencie, który zostałby jej przekazany, dokumentów zawierających wrażliwe dane osobowe bez przekazywania samych tych dokumentów. Komisja mogła była również, a wręcz powinna była, uzyskać zgodę zainteresowanych osób przed przekazaniem spornych dokumentów.

221 W tym względzie w odniesieniu do interwencji pełnomocników prawnych w celu dokonania oceny istotności żądanych dokumentów, po pierwsze, w pkt 113 powyżej przypomniano, że to do Komisji należy dokonanie oceny, czy informacja jest konieczna w celu umożliwienia wykrycia naruszenia reguł konkurencji. Po drugie, jak słusznie twierdzą Komisja i Republika Federalna Niemiec, jeżeli przedsiębiorstwo objęte dochodzeniem lub jego pełnomocnicy prawni (adwokaci) mogliby sami określać, które dokumenty są ich zdaniem istotne dla jej dochodzenia, naruszałoby to poważnie uprawnienia dochodzeniowe Komisji, przy czym zachodziłoby ryzyko, że dokumenty, które mogą być istotne, zostaną pominięte i nie zostaną nigdy przedstawione tej instytucji z uwagi na brak jakiejkolwiek możliwości kontroli.

222 Jeśli chodzi o uzyskanie zgody zainteresowanych osób na przekazanie Komisji dokumentów chronionych, po pierwsze, jak przypomniano w pkt 189 i 190 powyżej, art. 6 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 przewiduje, że przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem, jeżeli jest spełniony co najmniej jeden z sześciu warunków wskazanych w tym ustępie. Otóż przetwarzanie danych osobowych, z jakim wiąże się przedstawienie dokumentów żądanych przez Komisję, jest zgodne z prawem, o ile jest ono niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na skarżącej w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2016/679. W konsekwencji zgoda osób, których dane osobowe są przetwarzane, nie jest wymagana na podstawie art. 6 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia. Co więcej, taka zgoda nie jest, na podstawie art. 5 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2018/1725, warunkiem zgodności z prawem przetwarzania przez Komisję danych w ramach wykonywania zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej powierzonej tej instytucji, co ma miejsce w przypadku dochodzenia opartego na rozporządzeniu nr 1/2003.

223 Za pomocą swoich argumentów skarżąca nie zidentyfikowała zatem mniej uciążliwych środków, które Komisja powinna była przyjąć. Z powyższego wynika, że argumenty skarżącej należy oddalić.

– W przedmiocie wyłączenia określonych kategorii dokumentów z procedury wirtualnego pokoju danych

224 Skarżąca zarzuca Komisji, że nie włączyła do zakresu stosowania procedury wirtualnego pokoju danych dokumentów, które były związane z jej działalnością handlową i które zawierały również wrażliwe dane osobowe. Jest to sprzeczne z zasadą, zgodnie z którą poszanowanie życia prywatnego odnosi się także do korespondencji wysłanej z miejsca pracy i w ramach komunikacji handlowej. Skarżąca identyfikuje 8 dokumentów mogących należeć do tej kategorii.

225 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej i utrzymuje, że zdefiniowała i ustaliła dokładnie procedurę wirtualnego pokoju danych zgodnie z sentencją postanowienia z dnia 29 października 2020 r., Facebook Ireland/Komisja (T-451/20 R, niepublikowanego, EU:T:2020:515).

226 Tytułem wstępu należy zauważyć, że kwestia, czy dokument zawierający wrażliwe dane osobowe ma związek czy też nie ma związku z działalnością handlową skarżącej, w związku z czym powinien on bądź też nie powinien on zostać objęty procedurą wirtualnego pokoju danych, jest konkretnie oceniana w pierwszej kolejności przez skarżącą. Komisja nie jest bowiem w stanie skontrolować oceny skarżącej w tym względzie, zanim nie zapozna się z danym dokumentem, czy to w ramach procedury wirtualnego pokoju danych czy też poza tą procedurą. Może ona jedynie ukarać później nieprzestrzeganie obowiązków, które ciążyły na skarżącej.

227 Zdaniem skarżącej jeden ze spornych dokumentów zawiera osobiste opinie polityczne [*poufne*], pomieszane z informacjami na temat jej działalności handlowej. Należy stwierdzić, że dokumentem tym jest wiadomość elektroniczna, w której członek personelu skarżącej [*poufne*] mówi o tym, że uczestniczył w śniadaniu zorganizowanym przez [*poufne*] i wyraża w niej swoje poparcie [*poufne*] w związku z mającymi nastąpić wyborami. Skarżąca nie zidentyfikowała jednak informacji dotyczących jej działalności handlowej, jakie dokument ten miałby zawierać, i takie informacje nie wynikają z tego dokumentu. Nie wynika również z niego, że autor uczestniczył w spornym wydarzeniu w charakterze członka personelu [*poufne*] skarżącej. Nie wykazano zatem, że ten dokument pozostaje poza zakresem stosowania procedury wirtualnego pokoju danych.

228 W odniesieniu do pozostałych dokumentów, na które powołuje się skarżąca, należy stwierdzić, co następuje:

229 Wśród tych dokumentów skarżąca zidentyfikowała cztery, które odnoszą się do jej zasobów ludzkich, między innymi ocen, chorób lub skarg, i które zawierają podobno ściśle osobistą wymianę korespondencji między [*poufne*] na temat ich przyjaciół i rodziny, pomieszanej z informacjami na temat jej działalności handlowej.

230 Pierwszy dokument jest wiadomością elektroniczną adresowaną przez [*poufne*] do współpracowników, w której opisuje on problemy rodzicielskie związane z jego nastoletnimi dziećmi i która zawiera osobistą anegdotę innej osoby związaną z tą samą problematyką. Skarżąca nie wykazała, że ta wiadomość elektroniczna zawierała dane mogące wchodzić w zakres danych, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 i art. 10 ust. 1 rozporządzenia 2018/1725.

231 To samo odnosi się do drugiego dokumentu, który zawiera ocenę, dokonaną przez członka personelu skarżącej, jego własnych wyników pracy. Jedynymi osobistymi informacjami, na które powołuje się skarżąca, jest bowiem wyrażone przez zainteresowaną osobę życzenie, by więcej

podróżować, oraz przedstawienie – subiektywnego z racji swej natury – poglądu tej osoby na temat życia prywatnego innej osoby, i to bez odniesienia się do konkretnych danych lub okoliczności faktycznych.

232 Podobnie w trzecim dokumencie, który stanowi wymianę wiadomości elektronicznych [*poufne*], jeden z pracowników uważa, że inny pracownik powinien z większym przekonaniem wyrażać się o kwestii o charakterze zawodowym związanej z działalnością skarżącej. Skarżąca nie wykazała, że dokument ten zawierał dane mogące wchodzić w zakres danych, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 i art. 10 ust. 1 rozporządzenia 2018/1725.

233 Wreszcie skarżąca nie zidentyfikowała takich danych w czwartym dokumencie, którym jest curriculum vitae jednego z kandydatów na stanowisko w jej przedsiębiorstwie.

234 Ponadto skarżąca powołuje się na dwa dokumenty dotyczące jej działalności i działalności prowadzonej przez [*poufne*] w kwestiach politycznych niemających związku z przedmiotem dochodzenia Komisji.

235 Pierwszy dokument stanowi wymiana wiadomości elektronicznych między członkami personelu skarżącej [*poufne*] w celu przedyskutowania między innymi kwestii o charakterze handlowym związanych z działalnością gospodarczą w pewnym państwie. Skarżąca nie zidentyfikowała jednak w tej wymianie wiadomości danych mogących wchodzić w zakres danych, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 i art. 10 ust. 1 rozporządzenia 2018/1725.

236 Skarżąca nie zidentyfikowała również takich danych w drugim dokumencie, sporządzonym przez [*poufne*], który przedstawia działalność tej ostatniej odnoszącą się do kwestii politycznych niemających związku z przedmiotem dochodzenia Komisji.

237 Skarżąca powołuje się na ostatni dokument, w którym jest mowa o dyskusjach między jej przedstawicielami a politykami na temat kwestii takich jak zwalczanie terroryzmu i zapobieganie przestępczości. Należy stwierdzić, że dokument ten jest – jak twierdzi skarżąca – wewnętrzną wiadomością elektroniczną zawierającą podsumowanie okrągłego stołu, w którym uczestniczyli niektórzy z jej przedstawicieli, poświęconego współpracy w dziedzinie zwalczania przemocy seksualnej wobec dzieci. Ta wiadomość elektroniczna zawierała oficjalny komunikat organizacji uczestniczącej w zwalczaniu takiej przemocy oraz fragmenty komunikatów organizacji rządowych także zaangażowanych w tym zakresie. Skarżąca nie wykazała, że w tej wiadomości elektronicznej występowały dane, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 i art. 10 ust. 1 rozporządzenia 2018/1725.

238 Wreszcie skarżąca nie może wnioskować z samego wydania decyzji zmieniającej, że przedstawienie dokumentów zawierających dane osobowe, które nie zostały zbadane w ramach procedury wirtualnego pokoju danych, naruszało prawo do poszanowania jej życia prywatnego i życia prywatnego zainteresowanych osób.

239 Z powyższego wynika, że argumenty skarżącej należy oddalić.

– W przedmiocie nieproporcjonalnego nakładu pracy wymaganego w związku z wirtualnym pokojem danych

240 Skarżąca utrzymuje, że z uwagi na termin do przedstawienia spornych dokumentów procedura wirtualnego pokoju danych zobowiązuje ją do nieproporcjonalnego nakładu pracy w stosunku do potrzeb dochodzenia Komisji. Ze względu bowiem na wymogi związane z tą procedurą będzie ona zmuszona usunąć z około [*poufne*] dokumentów – w szczególności takich, które mogą być pozbawione znaczenia dla sprawy – zawarte w nich sporne dane osobowe.

241 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

242 Należy zauważyć, że pkt 9 lit. p) załącznika I.A do zaskarżonej decyzji przewiduje, że „[d]okumenty chronione mogą zostać przekazane Komisji w postaci, w której zostały usunięte nazwiska zainteresowanych osób oraz wszelkie informacje umożliwiające ich identyfikację".

243 Wynika stąd, że usunięcie nazwisk zainteresowanych osób stanowi możliwość zaoferowaną skarżącej, ale nie została ona jej narzucona, w związku z czym skarżąca może postanowić nie skorzystać z niej. Wobec tego nie można skutecznie twierdzić, że zaskarżona decyzja wymaga od niej nadmiernego nakładu pracy w tym względzie.

244 Z powyższego wynika, że skarżąca nie wykazała niezgodności z prawem, jaką miałaby być obarczona procedura wirtualnego pokoju danych przewidziana w pkt 9 lit. o) i p) załącznika I.A do zaskarżonej decyzji.

iii) W przedmiocie braku wyważenia potrzeb dochodzenia i ochrony praw skarżącej

245 Skarżąca zarzuca Komisji, że nie wyważyła konieczności zebrania informacji na potrzeby jej dochodzenia i konieczności ochrony jej prawa do poszanowania życia prywatnego i takiego prawa zainteresowanych osób. Zdaniem skarżącej takie wyważenie powinno bowiem było skłonić Komisję do niewymagania przedstawienia wszystkich dokumentów uzyskanych w wyniku zastosowania haseł wyszukiwania wskazanych w zaskarżonej decyzji, zważywszy że wykazała jej, iż liczne dokumenty są pozbawione znaczenia dla jej dochodzenia.

246 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

247 W niniejszym przypadku z motywów 17–26 zaskarżonej decyzji wynika, że w następstwie decyzji z dnia 11 listopada 2019 r. w sprawie żądania informacji oraz w odpowiedzi na wniosek skarżącej z dnia 20 listopada 2019 r. mający na celu zrewidowanie przez Komisję liczby haseł wyszukiwania i przechowawców wskazanych w tym żądaniu informacji, skarżąca i Komisja przedyskutowały między innymi ograniczenie zakresu żądanych informacji. W dniu 6 grudnia 2019 r. Komisja wezwała zatem skarżącą do powiadomienia jej o liczbie wyników uzyskanych w odniesieniu do każdego z zastosowanych haseł wyszukiwania i każdego z przechowawców, aby móc zweryfikować, czy należy zmienić hasła wyszukiwania lub listę przechowawców. Jak wynika z motywu 27 zaskarżonej decyzji, Komisja uznała za stosowne dokonanie zmiany decyzji z dnia 11 listopada 2019 r., w szczególności aby zmniejszyć liczbę haseł wyszukiwania, listę przechowawców i liczbę późniejszych wyników oraz ograniczyć przedstawienie dokumentów wewnętrznych.

248 Siłą rzeczy należy stwierdzić, że w zaskarżonej decyzji Komisja znacznie zmniejszyła liczbę haseł wyszukiwania, które miały zostać zastosowane, oraz liczbę przechowawców, których dotyczyła ta decyzja, gdyż liczba ta wynosiła 58 w decyzji z dnia 11 listopada 2019 r., zaś w zaskarżonej decyzji – 3, a sama skarżąca uznała ją za „niewielką”. To zmniejszenie, którego skarżąca nie kwestionuje, spowodowało niechybnie ograniczenie liczby dokumentów, które miały zostać w stosownym przypadku przekazane Komisji. Zmniejszenie liczby przechowawców i ich liczba ostatecznie określona w zaskarżonej decyzji wskazują na wyważenie przez Komisję potrzeb jej dochodzenia oraz praw skarżącej i osób, których dane osobowe mogłyby figurować w informacjach żądanych na podstawie zaskarżonej decyzji.

249 Ponadto, mając na uwadze przypomniane w pkt 43 i 112–114 powyżej uprawnienia dyskrecjonalne Komisji, jeśli chodzi o informacje, których przedstawienia może ona domagać się w drodze żądania, okoliczność, że dokumenty mogą ostatecznie okazać się nieistotne dla dochodzenia, nie wystarcza, by wykazać nieproporcjonalny lub nieuzasadniony charakter żądania informacji czy też brak wyważenia potrzeb dochodzenia i praw skarżącej i osób, których dane osobowe mogłyby figurować w informacjach żądanych na podstawie zaskarżonej decyzji.

250 Wreszcie w zakresie, w jakim skarżąca powołuje się na wyrok ETPC z dnia 2 kwietnia 2015 r. w sprawie Vinci Construction i GTM Génie Civil et Services przeciwko Francji (CE:ECHR:2015:0402JUD006362910), wystarczy zauważyć, że sprawa ta dotyczyła możliwości zażądania przeprowadzenia skutecznej kontroli poszanowania poufności komunikacji między adwokatem a jego klientem podczas czynności kontrolnych. Tymczasem w niniejszym przypadku zaskarżona decyzja nie przewiduje przedstawienia Komisji treści komunikacji między skarżącą, lub jakąkolwiek inną osobą, a jej adwokatami.

251 Należy zatem uznać, że skarżąca nie wykazała, iż w zaskarżonej decyzji nie dokonano wyważenia potrzeb dochodzenia Komisji i ochrony prawa skarżącej do poszanowania życia prywatnego i takiego prawa zainteresowanych osób.

5) W przedmiocie nieodpowiedniości i niewystarczalności tajemnicy zawodowej

252 Skarżąca utrzymuje, że tajemnica zawodowa, do której zachowania są zobowiązani pracownicy Komisji na podstawie art. 339 TFUE i art. 28 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003, po pierwsze, nie przyznaje im prawa do nieograniczonego dostępu do spornych danych osobowych, a po drugie, nie zapewnia sama w sobie wystarczających gwarancji pozwalających skutecznie chronić życie prywatne zainteresowanych osób i ich dane osobowe.

253 Skarżąca utrzymuje również, że dokumenty nieistotne dla dochodzenia mogłyby zostać wykorzystane do celów niezgodnych z prawem, takich jak rozszerzenie ram aktualnego dochodzenia lub wszczęcie innego dochodzenia, a nawet rozpowszechnione poza ograniczonym kręgiem pracowników Komisji prowadzących dochodzenie. Dokumenty te mogłyby zostać przekazane osobom trzecim w odpowiedzi na ewentualne wnioski o udzielenie dostępu do akt sprawy lub stać się dokumentami, które są automatycznie przekazywane sądom. Skarżąca mogłaby również być zobowiązana do przekazania tych dokumentów osobom, które pozwały ją przed sądami Stanów Zjednoczonych Ameryki. Sporne dane osobowe mogłyby zatem zostać przekazane licznym osobom trzecim spoza Komisji z naruszeniem prawa do ochrony życia prywatnego osób, których dotyczą te dane.

254 Komisja, popierana przez Republikę Federalną Niemiec, kwestionuje argumenty skarżącej.

255 Należy przypomnieć, że urzędnicy i pracownicy Komisji podlegają ścisłym obowiązkom do zachowania tajemnicy zawodowej na podstawie art. 339 TFUE i art. 28 rozporządzenia nr 1/2003. Przepisy te zakazują urzędnikom Komisji ujawniania informacji objętych obowiązkiem zachowania tajemnicy uzyskanych w odpowiedzi na żądanie informacji lub ich wykorzystania w innych celach niż cele, w jakich zostały uzyskane. Ponadto urzędnicy i pracownicy Komisji są związani art. 17 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, który zakazuje im, także po opuszczeniu służby, „bez uzyskania odpowiedniej zgody, ujawnia[nia] informacji, które uzyska[li] w trakcie pełnienia obowiązków, o ile takie informacje nie zostały już podane do publicznej wiadomości lub nie są publicznie dostępne”.

256 Ani art. 339 TFUE, ani art. 28 rozporządzenia nr 1/2003 nie wskazują wyraźnie, jakie informacje – poza tajemnicami handlowymi – są objęte tajemnicą zawodową. Otóż z art. 28 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 nie można wywieść, że ma to miejsce w przypadku wszystkich informacji zebranych na podstawie tego rozporządzenia, z wyjątkiem tych, których publikacja jest obowiązkowa na mocy jego art. 30. Jak ma to bowiem miejsce w przypadku art. 339 TFUE, art. 28 rozporządzenia nr 1/2003, który wprowadza w życie to postanowienie prawa pierwotnego w zakresie reguł konkurencji mających zastosowanie do przedsiębiorstw, stoi na przeszkodzie jedynie ujawnieniu informacji, które ze względu na swój charakter są chronione tajemnicą zawodową (zob. wyrok z dnia 28 stycznia 2015 r., Akzo Nobel i in./Komisja, T-345/12, EU:T:2015:50, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo).

257 Tajemnica zawodowa zawiera, poza tajemnicą handlową, informacje, które są znane jedynie ograniczonej liczbie osób i których ujawnienie może wyrządzić poważną szkodę osobie, która ich dostarczyła, lub osobie trzeciej. Wreszcie konieczne jest, by interesy, które mogą zostać naruszone na skutek ujawnienia danych informacji, zasługiwały obiektywnie na ochronę (zob. wyrok z dnia 15 lipca 2015 r., Pilkington Group/Komisja, T-462/12, EU:T:2015:508, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

258 W pierwszej kolejności, jeśli chodzi o argument skarżącej, zgodnie z którym tajemnica zawodowa, do której zachowania są zobowiązani pracownicy Komisji, nie przyznaje im prawa do nieograniczonego dostępu do spornych danych osobowych, w pkt 192 powyżej przypomniano, że zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2018/1725 instytucje Unii mogą zgodnie z prawem przetwarzać dane osobowe, gdy jest to niezbędne do wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej powierzonej instytucji lub organowi Unii.

259 W drugiej kolejności, w odniesieniu do argumentu, zgodnie z którym obowiązki w zakresie tajemnicy zawodowej nie stanowią wystarczających gwarancji skutecznej ochrony życia prywatnego zainteresowanych osób i ich danych osobowych, należy stwierdzić, że nie wykazano ani nic nie pozwala domniemywać a priori, że Komisja nie zapewni w stosownym momencie przestrzegania ciążących na niej obowiązków oraz obowiązków ciążących na jej pracownikach na podstawie art. 339 TFUE, art. 28 rozporządzenia nr 1/2003 i art. 17 regulaminu pracowniczego (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 12 grudnia 1991 r., SEP/Komisja, T-39/90, EU:T:1991:71, pkt 58).

260 W trzeciej kolejności, w odniesieniu do argumentu dotyczącego ryzyka wykorzystania zebranych dokumentów w celach rzekomo niezgodnych z prawem, takich jak rozszerzenie ram aktualnego dochodzenia lub wszczęcie innego dochodzenia, należy przypomnieć następujące dwie zasady. Po pierwsze, obowiązki ciążące na pracownikach Komisji na podstawie art. 339 TFUE i art. 28 rozporządzenia nr 1/2003 uniemożliwiają wykorzystanie informacji uzyskanych w odpowiedzi na

żądanie informacji w celach innych niż te, w których zostały one zebrane. Po drugie, żądanie informacji ma na celu umożliwienie Komisji zebrania informacji i dokumentacji koniecznych dla weryfikacji rzeczywistego i określonego zakresu stanu faktycznego i prawnego (zob. podobnie wyrok z dnia 10 marca 2016 r., HeidelbergCement/Komisja, C-247/14 P, EU:C:2016:149, pkt 37), bez uszczerbku dla przysługującej Komisji możliwości zmiany zakresu jej dochodzenia w związku z zebranymi informacjami.

261 W odniesieniu do decyzji w sprawie żądania informacji wydanej po wystosowaniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów Sąd potwierdził bowiem, że z postępowaniem administracyjnym w przedmiocie zastosowania reguł konkurencji przewidzianych w traktacie jest nierozerwalnie związana możliwość wysłania przez Komisję żądań udzielenia dodatkowych informacji po wysłaniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, aby w stosownym przypadku móc cofnąć określone zarzuty lub dodać nowe zarzuty (wyroki: z dnia 30 września 2003 r., Atlantic Container Line i in./Komisja, T-191/98 i od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245, pkt 121; z dnia 9 kwietnia 2019 r., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja, T-371/17, niepublikowany, EU:T:2019:232, pkt 76).

262 Mając na uwadze przypomniany w pkt 159 powyżej podział na dwa odrębne i następujące po sobie etapy postępowania administracyjnego na podstawie rozporządzenia nr 1/2003, powyższe rozważania są tym bardziej słuszne w przypadku wydania – tak jak w niniejszej sprawie – decyzji w sprawie żądania informacji na etapie wstępnego dochodzenia, przed przyjęciem nowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. W tym względzie należy przypomnieć, że wstępny etap postępowania ma umożliwić Komisji zebranie wszystkich istotnych informacji potwierdzających – lub nie – istnienie naruszenia reguł konkurencji oraz zajęcie wstępnego stanowiska w przedmiocie kierunku, jak i dalszego rozwoju postępowania.

263 Skarżąca nie może zatem powoływać się skutecznie na domniemane ryzyko, że niektóre dokumenty przedstawione w odpowiedzi na zaskarżoną decyzję zostaną wykorzystane przez Komisję w celu rozszerzenia zakresu aktualnego dochodzenia lub wszczęcia innego dochodzenia.

264 W czwartej kolejności, w odniesieniu do argumentów skarżącej, zgodnie z którymi dokumenty nieistotne dla dochodzenia lub zawierające dane takie jak sporne dane osobowe mogłyby zostać rozpowszechnione na większą skalę poza Komisją, należy stwierdzić, że odnoszą się one do sytuacji hipotetycznych, takich jak ewentualne złożenie przez osoby trzecie wniosków o udzielenie dostępu do akt sprawy lub rzekomo automatyczne przekazywanie dokumentów sądom, oraz że nie zostały one niczym poparte.

265 Z rozważań zawartych w pkt 200–264 powyżej wynika, że skarżąca nie udowodniła, iż zaskarżona decyzja stanowi nieuzasadnioną ingerencję w jej życie prywatne lub w życie prywatne członków jej personelu bądź innych osób. W tych okolicznościach część pierwszą zarzutu trzeciego należy oddalić.

b) W przedmiocie części drugiej zarzutu trzeciego, dotyczącej naruszenia zasady proporcjonalności

266 Skarżąca zarzuca Komisji, że naruszyła zasadę proporcjonalności. Utrzymuje, że naruszenie tej zasady wynika, po pierwsze, z nałożonego na nią obowiązku przedstawienia – w ramach wirtualnego pokoju danych – dokumentów zawierających wrażliwe dane osobowe, po drugie, z obowiązku przedstawienia w tym samym kontekście dokumentów zawierających zarówno dane o charakterze handlowym, jak i dane osobowe, po trzecie, z istnienia metod lepiej chroniących

życie prywatne osób niż wirtualny pokój danych w celu dokonania oceny istotności dokumentów chronionych, i po czwarte, z nieodpowiedniości i nieskuteczności możliwości zanonimizowania spornych dokumentów.

267 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

268 Należy przypomnieć, że zasada proporcjonalności, będąca jedną z ogólnych zasad prawa Unii, wymaga, by akty instytucji Unii nie wykraczały poza to, co odpowiednie i niezbędne do osiągnięcia wyznaczonego celu, przy czym tam, gdzie istnieje możliwość wyboru spośród wielu odpowiednich środków, należy stosować najmniej dotkliwe, a wynikające z tego niedogodności nie mogą być nadmierne w stosunku do zamierzonych celów (zob. podobnie wyroki: z dnia 13 listopada 1990 r., Fedesa i in., C-331/88, EU:C:1990:391, pkt 13; z dnia 14 lipca 2005 r., Niderlandy/Komisja, C-180/00, EU:C:2005:451, pkt 103).

269 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że żądania informacji skierowane przez Komisję do przedsiębiorstwa powinny być zgodne z zasadą proporcjonalności, a nałożony na przedsiębiorstwo obowiązek udzielenia informacji nie powinien stanowić dla niego nieproporcjonalnego obciążenia w stosunku do potrzeb dochodzenia (wyroki: z dnia 12 grudnia 1991 r., SEP/Komisja, T-39/90, EU:T:1991:71, pkt 51; z dnia 14 marca 2014 r., Cementos Portland Valderrivas/Komisja, T-296/11, EU:T:2014:121, pkt 86; z dnia 9 kwietnia 2019 r., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja, T-371/17, niepublikowany, EU:T:2019:232, pkt 120, 121).

270 W niniejszym przypadku, z jednej strony skarżąca powołała się na ewidentnie nadmierny nakład pracy w odpowiedzi na zaskarżoną decyzję wyłącznie w związku z usunięciem danych z dokumentów, do których miała zastosowanie procedura wirtualnego pokoju danych. Jednak, jak już wskazano w pkt 243 powyżej, usunięcie nazwisk zainteresowanych osób stanowi możliwość zaoferowaną skarżącej, ale nie została ona jej narzucona, w związku z czym skarżąca może postanowić nie skorzystać z niej, oraz że nie ma ona podstaw do powoływania się na naruszenie zasady proporcjonalności w tym względzie. Jeśli chodzi o domniemaną nieodpowiedniość anonimizacji z powodu niewielkiej liczby zainteresowanych przechowawców, która miałaby ułatwiać ich identyfikację w danym dokumencie, należy przypomnieć, że niewielka liczba zainteresowanych przechowawców stanowi wskazówkę co do poszanowania zasady konieczności żądanych informacji w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003, oraz wyważenia potrzeb dochodzenia i ochrony praw skarżącej.

271 Z drugiej strony skarżąca powołuje się na możliwość – mogącą stanowić alternatywę dla wirtualnego pokoju danych przewidzianego w zaskarżonej decyzji – ustalenia i opisania w dokumencie, który zostałby przekazany Komisji, dokumentów zawierających wrażliwe dane osobowe bez przekazywania samych tych dokumentów. Jej zdaniem praktyka ta pozwoliłaby uniknąć, po pierwsze, sytuacji, w której pracownicy Komisji mieliby dostęp do spornych danych osobowych poprzez wgląd do dokumentów w wirtualnym pokoju danych, a po drugie, konieczności usunięcia z tych dokumentów wrażliwych danych osobowych, które one zawierają, zanim zostaną one przekazane Komisji.

272 Jak już wskazano w pkt 219 powyżej, procedura wirtualnego pokoju danych ustanowiona w niniejszym przypadku nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia przyświecających jej celów interesu ogólnego w świetle prawa do poszanowania życia prywatnego skarżącej i zainteresowanych osób, chronionego poprzez art. 7 karty.

273 Ponadto, jak wynika z pkt 238 powyżej, przedstawienie dokumentów zawierających dane osobowe, które nie zostały zbadane w ramach procedury wirtualnego pokoju danych, nie stanowi naruszenia prawa do poszanowania życia prywatnego skarżącej i zainteresowanych osób.

274 Wynika stąd, że skarżąca nie wykazała naruszenia zasady proporcjonalności, w związku z czym część drugą zarzutu trzeciego należy oddalić.

c) W przedmiocie części trzeciej zarzutu trzeciego, dotyczącej naruszenia prawa do dobrej administracji

275 Skarżąca utrzymuje, że brak kontroli istotności dokumentów żądanych na podstawie zaskarżonej decyzji stanowi oczywiste naruszenie jej prawa do dobrej administracji. W tym względzie przypomina, że zaskarżona decyzja nakłada na nią obowiązek przekazania Komisji licznych dokumentów nieistotnych dla dochodzenia tej instytucji lub zawierających dane osobowe, z których niektóre są wrażliwe.

276 Komisja kwestionuje te argumenty.

277 Należy przypomnieć, że w motywie 37 rozporządzenia nr 1/2003 uściślono, że rozporządzenie to „respektuje podstawowe prawa i uznaje zasady przyjęte w szczególności w [k]arcie" oraz że „powinno być odpowiednio interpretowane i stosowane zgodnie z tymi zasadami i prawami".

278 Artykuł 41 karty, która zgodnie z art. 6 ust. 1 akapit pierwszy TUE ma taką samą moc prawną jak traktaty, zatytułowany „Prawo do dobrej administracji", stanowi w ust. 1, że „[k]ażdy ma prawo do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia swojej sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii".

279 Zgodnie z orzecznictwem dotyczącym zasady dobrej administracji wśród gwarancji przyznanych przez porządek prawny Unii w postępowaniach administracyjnych znajduje się między innymi obowiązek starannego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy przez właściwą instytucję (wyroki: z dnia 21 listopada 1991 r., Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, pkt 14; z dnia 30 września 2003 r., Atlantic Container Line i in./Komisja, T-191/98, od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245, pkt 404).

280 Należy stwierdzić, że – wbrew temu, co podnosi skarżąca w odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd – argumenty wysunięte na poparcie tej części omawianego zarzutu pokrywają się w swej istocie z argumentami wysuniętymi na poparcie części drugiej tego zarzutu, które to argumenty pokrywają się z kolei z argumentami podniesionymi na poparcie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia zasady konieczności, i części pierwszej rozpatrywanego zarzutu.

281 Jako że wszystkie te argumenty zostały już oddalone, należy uznać, że skarżąca nie wykazała, iż Komisja nie przeprowadziła starannego i bezstronnego badania w niniejszym przypadku. Nie udowodniła ona zatem, że zaskarżona decyzja jest obarczona naruszeniem zasady dobrej administracji.

282 W konsekwencji należy oddalić część trzecią zarzutu trzeciego, a w związku z tym – ten zarzut w całości.

283 Z całości powyższych rozważań wynika, że skargę należy oddalić w całości.

V. W przedmiocie kosztów

284 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Jako że skarżąca przegrała sprawę, należy ją obciążyć jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie środków tymczasowych.

285 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania państwa członkowskie oraz instytucje, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Republika Federalna Niemiec pokrywa zatem własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) **Skarga zostaje oddalona.**

2) **Meta Platforms Ireland Ltd zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie środków tymczasowych.**

3) **Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty.**

Papasavvas Spielmann Mastroianni

Brkan Gâlea

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 24 maja 2022 r.

Podpisy